

Chambre des Représentants

SESSION 1970-1971.

24 MARS 1971

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention entre la Belgique et l'Italie en vue d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu, et du Protocole final, signés à Bruxelles le 19 octobre 1970.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le Gouvernement soumet à votre approbation la Convention signée à Bruxelles, le 19 octobre 1970 entre la Belgique et l'Italie en vue d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu.

Cette Convention remplacera la Convention tendant au même but qui avait été conclue le 11 juillet 1931 et été approuvée en Belgique par la loi du 28 décembre 1931 (*Moniteur belge* du 17 janvier 1932). S'appuyant sur les travaux entrepris à l'époque sous les auspices de la Société des Nations, la Convention belgo-italienne du 11 juillet 1931 énonce des règles différentes pour la répartition du droit d'imposer les revenus soit aux impôts cédulaires ou réels, soit aux impôts personnels, distinction que l'évolution de la fiscalité belge a rendue caduque. Au cours des années, d'autres lacunes se sont révélées notamment en ce qui concerne les effets de la Convention sur les impôts italiens et belges instaurés après la signature de cet acte. Le problème des doubles impositions entre la Belgique et l'Italie réclamait donc — et cela depuis des années — une solution plus complète et mieux appropriée aux nécessités de notre époque.

La nouvelle Convention tend à remédier, compte tenu des récents développements du droit fiscal international, aux insuffisances de la Convention de 1931. Quant au contenu et à la forme, et sauf quelques adaptations rendues nécessaires par les particularités des législations des deux Etats, la Convention du 19 octobre 1970 s'inspire largement de la

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1970-1971.

24 MAART 1971

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen, en van het Slotprotocol, ondertekend te Brussel op 19 oktober 1970.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Regering onderwerpt aan uw goedkeuring de te Brussel op 19 oktober 1970 tussen België en Italië ondertekende overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen.

Deze Overeenkomst vervangt de Overeenkomst met dezelfde strekking die op 11 juli 1931 werd gesloten en in België door de wet van 28 december 1931 werd goedgekeurd (*Belgisch Staatsblad* van 17 januari 1932). Gesteund op de werkzaamheden die destijds onder de auspiciën van de Volkenbond werden ondernomen, bevat de Belgisch-Italiaanse overeenkomst van 11 juli 1931 regelingen met betrekking tot de verdeling van het recht van belastingheffing van de inkomsten, die verschillen voor de cedulaire of reële belastingen eensdeels, en de personele belastingen anderdeels, onderscheid dat ten gevolge van de evolutie van de Belgische fiscaliteit alle reden van bestaan heeft verloren. In de loop der jaren zijn andere leemten aan het licht gekomen namelijk met betrekking tot de uitwerking van de Overeenkomst ten aanzien van de na de ondertekening van die akte ingestelde Italiaanse en Belgische belastingen. Het probleem van de dubbele belasting tussen België en Italië vergde dus — en dat sedert jaren — een meer volledige en beter aan de noodwendigheden van onze tijd aangepaste oplossing.

De nieuwe Overeenkomst wil, rekening houdend met de recente ontwikkelingen van het internationaal fiscaal recht, de ontoereikendheden van de Overeenkomst van 1931 verhelpen. Wat de inhoud en de vorm betreft, en behalve enkele noodzakelijke aanpassingen aan de bijzonderheden van de wetgeving van de twee Staten, volgt de Overeenkomst

convention-type de l'O. C. D. E.; elle s'apparente aussi aux conventions similaires conclues depuis 1965 par la Belgique.

La Convention peut se subdiviser en six chapitres qui sont traités successivement ci-après. Quelques points particuliers sont en outre précisés dans un Protocole annexé à la Convention.

I. Champ d'application de la Convention (articles 1er et 2).

Les articles 1er et 2 délimitent, respectivement au regard des personnes et des impôts, le champ d'application de la Convention. Celle-ci ne vise pas les perceptions italiennes qui ont le caractère d'un impôt sur la fortune ou sur le patrimoine, tels que l'impôt sur les sociétés pour la partie concernant le patrimoine et l'impôt sur les obligations. Excipant de l'absence en Belgique d'impôts permanents sur la fortune ou le patrimoine, l'Italie a voulu limiter l'application de la Convention aux impôts sur les revenus, qu'elle estime seuls susceptibles de créer une double imposition.

II. Définition des principales notions (articles 3 à 5).

Dans l'ensemble, les définitions reprises sous les articles 3 à 5 correspondent aux définitions contenues dans la convention-type de l'O. C. D. E. et dans nos plus récentes conventions.

III. Régime applicable dans l'Etat de la source aux diverses catégories de revenus (articles 6 à 22).

Suivant le régime d'imposition qui leur est applicable dans l'Etat de la source, les revenus peuvent être classés en trois catégories :

1° Revenus exemptés dans l'Etat de la source :

- les bénéfices de la navigation maritime ou aérienne (art. 8);
- les redevances normales produites sans intervention d'un établissement stable situé dans l'Etat de la source (art. 12);
- les gains en capital provenant de l'aliénation de navires ou d'aéronefs exploités en trafic international et de biens mobiliers affectés à leur exploitation (art. 13, § 2, alinéa 2);
- les gains en capital provenant de l'aliénation de biens mobiliers et produits sans intervention d'un établissement stable situé dans l'Etat de la source (art. 13, § 3);
- les pensions du secteur privé (art. 18);
- les rémunérations des professeurs ou autres membres du personnel enseignant qui exercent dans l'autre Etat pendant une période n'excédant pas deux ans (art. 20);
- les sommes provenant de l'étranger et attribuées aux étudiants, stagiaires ou apprentis pour couvrir leurs frais d'entretien, d'études ou de formation dans l'Etat autre que celui de leur domicile fiscal (art. 21);
- les éléments de revenu qui ne sont pas mentionnés

van 19 oktober 1970 het modelverdrag van de O. E. S. O.; zij vertoont ook veel gelijkenis met de door België sedert 1965 gesloten soortgelijke overeenkomsten.

De Overeenkomst kan worden onderverdeeld in zes hoofdstukken die hierna achtereenvolgens worden behandeld. Enkele bijzonderheden worden daarenboven verduidelijkt in een aan de Overeenkomst toegevoegd Protocol.

I. Toepassingsgebied van de Overeenkomst (artikelen 1 en 2).

De artikelen 1 en 2 omschrijven het toepassingsgebied van de Overeenkomst respectievelijk ten aanzien van de personen en van de belastingen. De Overeenkomst is niet van toepassing op de Italiaanse heffingen die het karakter van een belasting naar het vermogen of naar het patrimonium hebben, zoals de vennootschapsbelasting voor het gedeelte betreffende het patrimonium en de belasting op de obligaties. Zich beroepend op het feit dat in België geen blijvende belastingen naar het vermogen of naar het patrimonium bestaan, heeft Italië de toepassing van de Overeenkomst willen beperken tot de belastingen naar het inkomen die naar het oordeel van Italië alleen tot dubbele belasting aanleiding kunnen geven.

II. Bepaling van de voornaamste begrippen (artikelen 3 tot 5).

De bepalingen van de artikelen 3 tot 5 stemmen in hun geheel overeen met de bepalingen in het modelverdrag van de O. E. S. O. en in onze meest recente overeenkomsten.

III. Regeling die in de bronstaat op de verschillende categorieën van inkomsten van toepassing is (artikelen 6 tot 22).

Naar gelang van de regeling die in de bronstaat van toepassing is, kunnen de inkomsten in drie groepen worden gerangschikt :

1° Inkomsten vrijgesteld in de bronstaat :

- winsten uit zee- en luchtvaart (art. 8);
- normale royalty's die zonder tussenkomst van een in de bronstaat gelegen vaste inrichting worden verkregen (art. 12);
- vermogenswinsten uit de vervreemding van schepen en luchtvaartuigen geëxploiteerd in internationaal verkeer en van roerende goederen die voor hun exploitatie worden gebezigd (art. 13, § 2, lid 2);
- vermogenswinsten uit de vervreemding van roerende goederen en verkregen zonder tussenkomst van een in de bronstaat gelegen vaste inrichting (art. 13, § 3);
- pensioenen uit de particuliere sector (art. 18);
- beloningen van hoogleraren of andere leden van het onderwijzend personeel, die in de andere Staat onderwijs geven gedurende een tijdperk van ten hoogste twee jaar (art. 20);
- bedragen die vanuit het buitenland worden toegekend aan studenten, leerlingen of personen die voor een beroep of bedrijf opgeleid worden om in de andere Staat dan die van hun fiscaal domicilie hun kosten van onderhoud, studie of opleiding te dekken (art. 21);
- bestanddelen van het inkomen die in de andere arti-

dans les autres articles de la Convention, à condition que le bénéficiaire soit imposable sur ces éléments dans l'Etat de son domicile (art. 22).

2° Revenus soumis à une imposition limitée dans l'Etat de la source :

L'Etat de la source doit limiter son impôt à 15 p. c. des *dividendes* (art. 10) et des *intérêts normaux* (art. 11), sauf si le bénéficiaire a dans cet Etat un établissement stable qui intervient à un titre quelconque dans les opérations génératrices des revenus.

Dans la convention-type de l'O. C. D. E., le taux-limite ne s'applique pas quand le bénéficiaire des dividendes ou intérêts a, dans l'Etat de la source, un établissement stable auquel se rattache effectivement la participation ou la créance génératrices des revenus. Cette formule a été jugée inacceptable par l'Italie dont la législation s'inspire largement du principe de la « force attractive de l'établissement stable », suivant lequel ce pays entend imposer sans restriction les revenus de capitaux mobiliers tirés de son territoire, par le seul fait que le bénéficiaire possède un établissement stable dans le pays. La solution adoptée dans la convention constitue donc un compromis.

Une solution similaire a aussi été retenue dans les articles 12 et 13, relatifs respectivement à l'imposition des redevances et des gains en capital.

En vertu du point 1er du Protocole, le précompte mobilier afférent aux dividendes de source belge attribués à partir du 1er janvier 1963 et avant le 1er janvier 1967, peut être calculé suivant les règles en vigueur pendant cette période (taux de 15 p. c. sur les 85/70 du dividende). Cette disposition confirme ainsi, *a posteriori*, la perception du précompte mobilier suivant le droit commun pour les années 1963 à 1966.

3° Revenus imposables sans limitation dans l'Etat de la source :

Les revenus énumérés ci-après sont imposables sans limitation dans l'Etat de la source, lequel sera, suivant le cas, l'Etat où les biens, l'établissement stable ou la base fixe sont situés, l'Etat où l'activité est exercée, ou encore l'Etat dont le débiteur est résident :

- les revenus de biens immobiliers (art. 6);
- les bénéfices d'un établissement stable d'une entreprise (art. 7);
- les gains en capital provenant de l'aliénation de biens immobiliers, ainsi que des biens mobiliers investis dans un établissement stable ou une base fixe (art. 13);
- les profits des professions libérales ou d'autres activités indépendantes produits à l'intervention d'une base fixe (art. 14);
- les rémunérations des appointés et salariés du secteur privé, sous réserve de la règle dite des 183 jours et à l'exception des personnes occupées à bord d'un navire ou d'un aéronef en trafic international (art. 15);

— les rémunérations allouées, en raison de l'exercice de leur mandat, aux administrateurs, commissaires, etc., de sociétés; ces rémunérations sont imposables dans l'Etat dont la société est résidente, mais les rémunérations perçues en une autre qualité suivent, selon le cas, le régime des profits des professions libérales ou celui des traitements et salaires du secteur privé (art. 16);

kels van de Overeenkomst niet zijn vermeld, op voorwaarde dat de genietter in de Staat van zijn domicilie op die bestanddelen van het inkomen belastbaar is (art. 22).

2° Inkomsten in de bronstaat aan een beperkte belasting onderworpen :

De bronstaat moet zijn belasting beperken tot 15 t. h. van de *dividenden* (art. 10) en van de *normale interesten* (art. 11), behalve indien de genietter in die Staat een vaste inrichting heeft die op enige wijze optreedt bij de verrichtingen welke die inkomsten opleveren.

Volgens het modelverdrag van de O. E. S. O. is het beperkte tarief niet van toepassing wanneer de genietter van de dividenden of interesten in de bronstaat een vaste inrichting heeft waarmede de participatie of de schuldverdring, die de inkomsten opleveren, wezenlijk verbonden zijn. Deze formule werd onaanvaardbaar geacht door Italië waarvan de wetgeving stoelt op het beginsel van de « aantrekkingskracht van de vaste inrichting », volgens hetwelk dit land inkomsten uit roerende kapitalen, die op zijn grondgebied zijn verkregen, zonder enige beperking wenst te belasten, alleen omdat de genietter in het land een vaste inrichting bezit. De in de Overeenkomst aangenomen oplossing is dus een compromis.

Een soortgelijke oplossing werd ook aangenomen in de artikelen 12 en 13 betreffende respectievelijk de belastingheffing van royalty's en van vermogenswinsten.

Volgens punt 1 van het Protocol mag de roerende voorheffing op dividend van Belgische oorsprong, toegekend met ingang van 1 januari 1963 en vóór 1 januari 1967, berekend worden volgens de regels die voor die periode van toepassing zijn (tarief van 15 t. h. op de 85/70 van het dividend). Die bepaling bevestigt aldus, *a posteriori*, de inning van de roerende voorheffing volgens het gemeen recht voor de jaren 1963 tot 1966.

3° Inkomsten zonder beperking belastbaar in de bronstaat :

De hiernavermelde inkomsten zijn zonder beperking belastbaar in de bronstaat, die naar gelang van het geval zal zijn de Staat waar de goederen, de vaste inrichting of de vaste basis zijn gelegen, de Staat waar de activiteit wordt uitgeoefend, of nog, de Staat waarvan de schuldenaar een verblijfhouder is :

- inkomsten uit onroerende goederen (art. 6);
- winsten van een vaste inrichting van een onderneming (art. 7);
- vermogenswinsten uit de vervreemding van onroerende goederen, alsmede van in een vaste inrichting of in een vaste basis belegde roerende goederen (art. 13);
- baten van vrije beroepen of andere zelfstandige werkzaamheden verkregen door tussenkomst van een vaste basis (art. 14);
- beloningen van loon- en weddetrekkers uit de particuliere sector, behoudens toepassing van de zogenaamde regel van de 183 dagen en met uitzondering van de aan boord van een schip of luchtvaartuig in internationaal verkeer tewerkgestelde personen (art. 15);

— beloningen toegekend aan beheerders, commissarissen, enz., van vennootschappen uit hoofde van het uitoefenen van hun mandaat; die beloningen zijn belastbaar in de Staat waarvan de vennootschap verblijfhouder is, maar de in een andere hoedanigheid verkregen bezoldigingen volgen, naar gelang van het geval, de regeling van de baten van vrije beroepen of van de lonen en salarissen uit de particuliere sector (art. 16);

— les revenus des professionnels du spectacle et des sportifs (art. 17);

— les rémunérations et pensions publiques (art. 19).

IV. Dispositions pour éviter la double imposition dans l'Etat du domicile fiscal (art. 23).

Pour éviter la double imposition des revenus que leurs résidents tirent de sources situées dans l'autre Etat et que la Convention rend imposables dans cet Etat, la Belgique et l'Italie ont recours à la méthode dite d'exemption avec progressivité, sauf en ce qui concerne les dividendes, les intérêts et les redevances excédentaires, pour lesquels la méthode d'imputation est d'application.

En Italie cependant, la disposition qui prévoit l'imputation de l'impôt belge frappant les dividendes, les intérêts et les redevances excédentaires attribués à des résidents italiens ne trouvera pas à s'appliquer aussi longtemps que ces revenus sont affranchis, suivant le droit commun italien, de l'impôt sur les revenus de la richesse mobilière (art. 23, § 4); cette exemption constitue, en effet un remède suffisant à la double imposition.

Pour les résidents de la Belgique, le régime applicable à leurs revenus de sources italiennes se résume comme suit :

1° Revenus exonérés en Italie : imposables en Belgique au taux plein et dans les conditions de droit commun;

2° Revenus soumis à une imposition limitée en Italie.

Il est remédié à la double imposition par l'imputation opérée suivant les modalités prévues à l'article 23, § 3. Cette imputation s'opère en fait suivant les dispositions du droit commun : les dividendes italiens recueillis par des personnes physiques résidentes de la Belgique, ainsi que les intérêts et les redevances excédentaires d'origine italienne qui ont été effectivement imposés en Italie et sont recueillis par des personnes physiques ou morales résidentes de la Belgique, donnent lieu à l'imputation de la quotité forfaitaire d'impôt étranger de 15 p. c.

Cas particulier : dividendes italiens recueillis par des sociétés belges.

En règle, ces dividendes subissent, du fait de l'encaissement, le précompte mobilier de 10 p. c.; considérés comme des revenus définitivement taxés, ils sont ensuite exonérés, à concurrence de leur montant net (90 ou 95 p. c.), de l'impôt des sociétés et, lors de leur redistribution, du précompte mobilier. L'article 23, § 5, et le point 2 du Protocole confirment ce régime, étant précisé toutefois que le taux du précompte mobilier exigible à l'entrée des dividendes italiens reste fixé à 10 p. c.; taux en vigueur à la date de la signature de la convention. Ce régime devra toutefois être adapté si la législation nationale d'un Etat contractant vient à subir des modifications affectant la taxation des dividendes d'origine nationale ou étrangère (point 3 du Protocole).

D'autre part, dans le cadre de plusieurs autres conventions, la Belgique a prévu pour les dividendes d'origine étrangère, un régime facultatif qui permet aux sociétés belges d'obtenir, sous certaines conditions, l'exonération du précompte mobilier lors de l'encaissement desdits dividen-

— de inkomsten van personen die zich beroepshalve bezighouden met vermakelijkheden en van sportbeoefenaars (art. 17);

— openbare beloningen en pensioenen (art. 19).

IV. Bepalingen tot voorkoming van dubbele belasting in de domiciliestaat (art. 23).

Ter voorkoming van dubbele belastingsheffing van inkomsten die hun verblijfhouders verkrijgen uit bronnen in de andere Staat en die volgens de Overeenkomst in die Staat belastbaar zijn, wenden België en Italië de zogenaamde methode van vrijstelling met progressievoorbehoud aan, behalve wat dividend, interesten en overdreven royalty's betreft, waarvoor de verrekeningsmethode van toepassing is.

In Italië evenwel zal de bepaling die voorziet in de verrekening van de Belgische belasting op dividend, interesten en overdreven royalty's, welke worden toegekend aan verblijfhouders van Italië, geen toepassing vinden zolang die inkomsten volgens het Italiaanse gemeen recht vrijgesteld zijn van de belasting op inkomen van roerende rijkdom (art. 23, § 4); deze vrijstelling verhelpt de dubbele belasting inderdaad op voldoende wijze.

Voor de verblijfhouders van België kan de regeling, die van toepassing is op hun inkomsten van Italiaanse herkomst als volgt worden samengevat :

1° In Italië vrijgestelde inkomsten : belastbaar in België tegen het volle tarief en volgens het gemeen recht;

2° In Italië aan een beperkte belasting onderworpen inkomsten.

Dubbele belasting wordt verholpen door de verrekening die op de in artikel 23, § 3, bepaalde wijze geschiedt. Deze verrekening geschiedt in feite volgens het gemeen recht : Italiaanse dividend, overdreven royalty's van Italiaanse oorsprong die werkelijk in Italië belast zijn en door natuurlijke of rechtspersonen, verblijfhouders van België, verkregen zijn, geven aanleiding tot verrekening van het forfaitair gedeelte van buitenlandse belasting van 15 t. h.

Bijzonder geval : Italiaanse dividend, verkregen door Belgische vennootschappen.

Bij de incassering ondergaan de dividend over 't algemeen de roerende voorheffing van 10 t. h.; als definitief belaste inkomsten worden zij vervolgens ten belope van hun nettobedrag (90 of 95 t. h.) vrijgesteld van de vennootschapsbelasting en, bij hun wederuitkering, van de roerende voorheffing. Artikel 23, § 5, en punt 2 van het Protocol bevestigen deze regeling; er wordt evenwel bepaald dat het tarief van de roerende voorheffing, die bij het binnenkomen van de Italiaanse dividend is verschuldigd, steeds 10 t. h. is wat het tarief is dat op de datum van de ondertekening van de overeenkomst van kracht was. Deze regeling zal evenwel moeten worden aangepast wanneer de nationale wetgeving van een overeenkomstsluitende Staat wijzigingen mocht ondergaan met betrekking tot de belastingheffing van dividend van nationale of vreemde herkomst (punt 3 van het Protocol).

In het kader van verschillende andere overeenkomsten, heeft België anderdeels voor dividend van buitenlandse afkomst in een facultatieve regeling voorzien, die het de Belgische vennootschappen mogelijk maakt onder bepaalde voorwaarden vrijstelling van roerende voorheffing te beko-

des; mais dans ce cas, les dividendes ainsi exemptés sont passibles du précompte mobilier lors de leur redistribution aux actionnaires des sociétés belges intéressées.

L'Italie, estimant que ce régime facultatif à caractère unilatéral ne trouve pas sa place dans une convention bilatérale, a laissé à la Belgique la possibilité d'étendre éventuellement ce régime, par mesure législative aux dividendes italiens recueillis par des sociétés résidentes de la Belgique. C'est à quoi tend l'article 2 du projet de loi d'approbation, lequel s'inspire du souci de ne pas appliquer aux dividendes italiens un régime moins favorable que celui qui est appliqué aux dividendes provenant des autres pays liés à la Belgique par une convention tendant à éviter les doubles impositions.

3° Revenus imposables sans limitation en Italie.

La Belgique exempte ces revenus, mais elle peut les prendre en considération pour fixer le taux applicable aux autres revenus imposables des bénéficiaires (art. 23, § 1er). La Convention contient cependant la disposition habituelle visant à éviter un double dégrèvement par suite de l'imputation de pertes qu'une entreprise belge aurait subies dans un établissement stable situé en Italie (art. 23, § 2).

Cas particulier (article 9).

L'article 9 accorde aux Etats contractants la possibilité de faire échec aux transferts abusifs de bénéfices entre des sociétés associées ou interdépendantes, sans pour cela entraîner ipso facto l'obligation de remédier à la double imposition, laquelle peut atteindre certains éléments de revenus au nom de contribuables différents. Cette disposition figure dans toutes les conventions de double imposition conclues par la Belgique depuis la publication de la convention-type de l'O. C. D. E.

V. Dispositions diverses (articles 24 à 28).

Cette partie traite de diverses questions se rattachant directement au problème de la double imposition ou à l'application des impôts des deux Etats.

On y retrouve des clauses devenues habituelles concernant :

- la non-discrimination (art. 24);
- la procédure amiable et l'octroi aux contribuables frappés d'une double imposition d'un délai spécial de réclamation (art. 25);
- l'échange de renseignements (art. 26);
- l'assistance administrative — assez limitée en l'occurrence — pour le recouvrement des impôts visés par la convention (art. 27);
- la limitation des effets de la convention (art. 28).

Remarques.

Concernant la non-discrimination, il y a lieu de noter qu'en vertu du point 4 du Protocole, la Belgique renonce partiellement à appliquer, aux bénéfices réalisés par les sucursales belges de sociétés ou de groupements de personnes, résidents de l'Italie, l'impôt des non-résidents au taux fixe de 35 p.c. La fraction des bénéfices belges qui correspond au rapport existant entre le bénéfice distribué par cette société ou ce groupement de personnes et son bénéfice total subira

men bij de incassering van gezegde dividenden; maar in dit geval zijn de aldus vrijgestelde dividenden, bij hun wederuitkering aan de aandeelhouders van de betrokken Belgische vennootschappen, aan de roerende voorheffing onderworpen.

Italië achtte dergelijke facultatieve regeling met unilateraal karakter niet op zijn plaats in een bilaterale overeenkomst en heeft België de mogelijkheid gelaten deze regeling eventueel bij wetgevende beschikking uit te breiden tot Italiaanse dividenden verkregen door vennootschappen die verblijfhouder zijn van België. Daartoe strekt artikel 2 van het wetsontwerp houdende goedkeuring, dat is ingegeven door de bezorgdheid der Italiaanse dividenden niet minder gunstig te behandelen dan de dividenden die voortkomen uit andere landen waarmede België door een overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting is verbonden.

3° In Italië zonder beperking belastbare inkomsten.

België stelt die inkomsten vrij maar mag ze in aanmerking nemen om het tarief te bepalen dat op de andere belastbare inkomsten van de genietters van toepassing is (art. 23, § 1). De Overeenkomst bevat nochtans de gewone bepaling ter voorkoming van dubbele ontheffing wegens de compensatie van verliezen die een Belgische onderneming in haar Italiaanse vaste inrichting mocht hebben geleden (art. 23, § 2).

Bijzonder geval (artikel 9).

Artikel 9 verleent de overeenkomstsluitende Staten de mogelijkheid onrechtmatige overdrachten van winsten tussen geassocieerde of onderling afhankelijke vennootschappen te bestrijden, zonder dat daardoor ipso facto de verplichting ontstaat de dubbele belasting, die sommige bestanddelen van het inkomen van verschillende belastingplichtigen kan treffen, te corrigeren. Die bepaling komt voor in alle door België sedert de bekendmaking van het modelverdrag van de O. E. S. O. gesloten dubbelbelastingverdragen.

V. Diverse bepalingen (artikelen 24 tot 28).

Dit deel behandelt de verschillende kwesties die rechtstreeks verband houden met het probleem van de dubbele belasting of met de toepassing van de belastingen van de twee Staten.

Men vindt hier de gebruikelijke clausules betreffende :

- de non-discriminatie (art. 24);
- de regeling voor onderling overleg en de toekenning van een speciale bezwaartermijn aan de belastingplichtigen die door een dubbele belasting zijn getroffen (art. 25);
- het uitwisselen van inlichtingen (art. 26);
- de administratieve — tamelijk beperkte — bijstand voor de invordering van de door de Overeenkomst bedoelde belastingen (art. 27);
- de beperking van de werking van de Overeenkomst (art. 28).

Opmerkingen.

Wat de non-discriminatie betreft, dient er te worden opgemerkt dat België, krachtens punt 4 van het Protocol, gedeeltelijk afziet van de toepassing van de belasting der niet-verblijfhouders tegen het vast tarief van 35 t.h. op de winsten verwezenlijkt door de Belgische bijhuizen van vennootschappen of verenigingen van personen, verblijfhouders van Italië. Het gedeelte van de Belgische winsten, dat overeenstemt met de verhouding die bestaat tussen de door

l'impôt au taux de 30 p.c. en principal comme les bénéfices distribués par les sociétés résidentes de la Belgique.

En revanche, l'Italie remédie à la double imposition frappant les bénéfices réalisés par un établissement stable dont dispose dans ce pays une société ou un groupement de personnes, résident de la Belgique; dans la mesure, où ces bénéfices ont subi l'impôt sur les sociétés, ils sont exonérés d'impôt complémentaire progressif dans le chef des associés qui ont leur domicile fiscal en Belgique.

Quant à l'assistance pour le recouvrement des impôts, elle n'est organisée que pour assurer la récupération des impôts dont il aurait été accordé une exemption ou réduction injustifiée, par suite d'une application abusive de la convention. Une disposition similaire figure dans la convention belgo-américaine des 28 octobre 1948 - 9 septembre 1952. On s'est écarté ici du règlement prévu par l'article 14 de la convention du 11 juillet 1931, règlement dont l'application s'est heurtée en Italie à des difficultés de procédure telles que ce pays en a refusé la reconduction.

VI. Entrée en vigueur et dénonciation de la Convention — cessation d'effets de la convention du 11 juillet 1931 (articles 29 et 30).

La convention entrera en vigueur le quinzième jour suivant l'échange des instruments de ratification.

En règle générale, elle produira ses effets rétroactivement à partir du 1er janvier 1967 ou pour des périodes imposables prenant fin à partir de cette date; toutefois, en Belgique certaines dispositions seront appliquées à partir de la prise d'effets de la loi de réforme fiscale du 20 novembre 1962.

La rétroactivité est apparue nécessaire pour remédier dans certains cas à des doubles impositions qui ont frappé des contribuables belges ou italiens après l'entrée en vigueur de la réforme fiscale belge, et cela nonobstant la convention du 11 juillet 1931. D'autre part, elle tend à confirmer le régime appliqué en Belgique, depuis la réforme des impôts sur les revenus, à certaines catégories de revenus (dividendes et intérêts par exemple) au regard desquelles les dispositions de la convention de 1931 n'avaient plus de sens précis.

Dans l'ensemble, la rétroactivité procède donc du souci d'apporter une solution équitable à la fois pour les contribuables et pour l'Administration aux différents problèmes nés des répercussions de la réforme fiscale sur la convention de 1931:

La convention de 1931 cessera de s'appliquer à tout impôt afférent à une période pour laquelle la nouvelle convention produira ses effets.

La nouvelle convention ne pourra être dénoncée qu'après l'expiration d'une période de cinq ans à partir de l'année de ratification.

* * *

L'article 3 du projet de loi d'approbation vise à régler le recouvrement en Belgique d'impôts italiens dont la percep-

die vennootschappen of die verenigingen van personen uitgekeerde winsten en hun totale winst, zal de belasting tegen het tarief van 30 t. h. in hoofdsom ondergaan, zoals de winsten uitgekeerd door de vennootschappen die verblijfhouder zijn van België.

Daartegenover verhelpt Italië de dubbele belasting van winsten verwezenlijkt door een vaste inrichting waarover een vennootschap of vereniging van personen, verblijfhouder van België, in Italië beschikt; in zoverre deze winsten de vennootschapsbelasting hebben ondergaan, worden zij vrijgesteld van de aanvullende progressieve belasting in hoofde van de vennoten die hun fiscale woonplaats in België hebben.

De bijstand voor de invordering van de belastingen wordt slechts ingesteld om de belastingen waarvan, tengevolge van een verkeerde toepassing van de overeenkomst, een niet gerechtvaardigde vrijstelling of vermindering zou toegekend zijn te kunnen terugvorderen. Een soortgelijke bepaling komt voor in de Belgisch-Amerikaanse overeenkomst van 28 oktober 1948 - 9 september 1952. Men is hier afgeweken van de in artikel 14 van de overeenkomst van 11 juli 1931 voorziene regeling, waarvan de toepassing in Italië spaak gelopen is op proceduremoeilijkheden, zodat dit land de wederopneming ervan heeft geweigerd.

VI. Inwerkingtreding en opzegging van de Overeenkomst — opheffing van de overeenkomst van 1 juli 1931 (artikelen 29 en 30).

De Overeenkomst zal in werking treden op de vijftiende dag die volgt op de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden.

Over 't algemeen zal zij met terugwerkende kracht uitwerking hebben vanaf 1 januari 1967 of voor belastbare tijdperken eindigend van die datum af; in België zullen sommige bepalingen evenwel worden toegepast vanaf dat tijdstip op hetwelk de wet van 20 november 1962 houdende hervorming van de inkomstenbelastingen uitwerking had.

De reactiviteit is noodzakelijk gebleken om in sommige gevallen de dubbele belasting te corrigeren die Belgische of Italiaanse belastingplichtigen na de inwerkingtreding van de Belgische fiscale hervorming heeft getroffen en dit niettegenstaande de overeenkomst van 11 juli 1931.

Anderdeels strekt zij ertoe de regeling te bevestigen, die in België sedert de hervorming van de inkomstenbelastingen wordt toegepast op sommige inkomstencategorieën (dividenden en interest bijvoorbeeld), waarvoor de bepalingen van de overeenkomst van 1931 geen duidelijke betekenis meer hadden.

Als algemene maatregel is de reactiviteit dus ingegeven door de bezorgdheid ten behoeve van de belastingplichtigen en van de administratie een billijke oplossing te brengen voor de verschillende problemen die de fiscale hervorming ten aanzien van de overeenkomst van 1931 heeft in het leven geroepen.

De overeenkomst van 1931 zal ophouden van toepassing te zijn op elke belasting die betrekking heeft op een tijdperk waarvoor de nieuwe Overeenkomst uitwerking zal hebben.

De nieuwe Overeenkomst zal niet kunnen worden opgezegd dan na het verstrijken van een tijdperk van vijf jaren vanaf het jaar van de bekrachtiging.

* * *

Artikel 3 van het wetsontwerp tot goedkeuring van de Overeenkomst strekt tot de regeling van de invordering in

tion est nécessaire pour que la convention reçoive une juste application.

L'article 4 du projet de loi tend à résoudre le problème de l'imposition des personnes physiques, résidentes de l'Italie, qui, pendant les années 1963 à 1966 (période écoulée depuis notre réforme fiscale et non couverte par la nouvelle convention), ont recueilli des revenus de sources belges que la convention du 11 juillet 1931 rendait imposables en Belgique aux seuls impôts réels.

Ceci répond à une revendication de l'Italie, basée sur le fait que l'impôt des non-résidents, instauré en Belgique par la loi du 20 novembre 1962, constitue un impôt mixte correspondant forfaitairement à la somme de l'impôt cédulaire et de l'impôt personnel prévus par les lois coordonnées et que, pour respecter l'esprit de la convention de 1931, la Belgique aurait dû réduire la charge de l'impôt des non-résidents au niveau de la charge des anciens impôts cédulaires.

Cette revendication est fondée à l'égard des personnes physiques qui, ayant leur domicile fiscal en Italie, ont été soumises à l'impôt des non-résidents dans les conditions prévues aux articles 148, 149 et 151 du Code des impôts sur les revenus, en raison de revenus immobiliers, mobiliers et professionnels de sources belges, car l'article 13 de la Convention du 11 juillet 1931 interdisait à la Belgique de percevoir l'impôt complémentaire personnel à charge des personnes physiques possédant leur unique domicile fiscal en Italie. La Belgique doit donc renoncer à l'impôt des non-résidents dans la mesure où celui-ci remplace ledit impôt complémentaire personnel.

Pour déterminer l'importance du dégrèvement à accorder, la fraction de l'impôt des non-résidents censée correspondre à l'ancien impôt complémentaire personnel a été évaluée au quart sur la base de calculs prévus pour les cas les plus courants. Les cas d'application de cette mesure d'équité seront probablement peu nombreux; il est à noter, au surplus qu'elle n'affecte pas la perception des précomptes immobilier et mobilier.

Le projet de loi d'approbation contient en outre (art. 5) une disposition destinée à sauvegarder en Belgique les droits de certains contribuables, en accordant un délai spécial de dégrèvement d'office pour les impositions qui ne seraient pas conformes aux dispositions de la Convention ou à celles de la loi d'approbation.

Enfin l'article 6 du même projet de loi tend à sauvegarder les droits du Trésor en permettant, même en dehors du délai normal d'imposition, de rappeler des impôts ou suppléments d'impôts qui ne deviendront exigibles qu'après l'entrée en vigueur de la convention. Ces impôts ou suppléments d'impôts se rapportent à des revenus pour lesquels un pouvoir exclusif d'imposition est attribué rétroactivement à la Belgique par la Convention alors qu'ils étaient exonérés ou imposables partiellement par les effets cumulés de la législation belge et de la convention de 1931. L'article 6 est donc, en quelque sorte le pendant de l'article 5, ces deux dispositions devant permettre d'appliquer pleinement la convention pour la période écoulée depuis le 1er janvier 1967 (cfr. art. 27 de la Convention).

* * *

België van Italiaanse belastingen, waarvan de inning noodzakelijk is met het oog op een juiste toepassing van de Overeenkomst.

Artikel 4 van het wetsontwerp brengt een oplossing voor de dubbele belasting van de natuurlijke personen, verblijfhouders van Italië, die tijdens de jaren 1963 tot 1966 (periode tussen onze fiscale hervorming en de werking van de nieuwe overeenkomst), inkomsten van Belgische herkomst hebben verkregen die ingevolge de Overeenkomst van 11 juli 1931 in België alleen in de reële belastingen belastbaar waren.

Dit beantwoordt aan een vraag van Italië, die steun vond in het feit dat de in België door de wet van 20 november 1962 ingestelde belasting der niet-verblijfhouders een gemengde belasting is die in globaal overeenstemt met de gezamenlijke last van de cedulaire belasting en de personele belasting onder het stelsel van de samengeordende wetten en dat België, om de geest van de overeenkomst van 1931 te eerbiedigen, de druk van de belasting der niet-verblijfhouders had moeten verlagen tot het peil van de druk van de oude cedulaire belastingen.

Deze eis is gegrond ten aanzien van de natuurlijke personen die hun fiscale woonplaats in Italië hebben en aan de belasting der niet-verblijfhouders werden onderworpen in de bij de artikelen 148, 149 en 151 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen bedoelde omstandigheden, op grond van onroerende, roerende en bedrijfsinkomsten van Belgische oorsprong, want artikel 13 van de overeenkomst van 11 juli 1931 verbood België de aanvullende personele belasting te heffen ten laste van natuurlijke personen die hun enig fiscaal domicilie in Italië hebben. België moet dus van de belasting der niet-verblijfhouders afstand doen in de mate dat deze belasting de genoemde aanvullende personele belasting vervangt.

Om de belangrijkheid van de toe te kennen ontheffing te bepalen werd het gedeelte van de belasting der niet-verblijfhouders, dat geacht wordt met de oude aanvullende personele belasting overeen te stemmen, geraamd op een vierde aan de hand van berekeningen waarbij de meest voorkomende gevallen in aanmerking worden genomen. De toepassingsgevallen van deze maatregel van billijkheid zullen waarschijnlijk weinig talrijk zijn; er dient bovendien te worden genoteerd dat deze regel geen invloed heeft op de inning van de roerende- en onroerende voorheffingen.

Het wetsontwerp tot goedkeuring bevat bovendien (art. 5) een bepaling die in België de rechten van sommige belastingplichtigen vrijwaart door een speciale termijn voor ontheffing van ambtswege open te stellen voor de belastingheffingen die niet in overeenstemming zouden zijn met de bepalingen van de Overeenkomst of van de goedkeuringswet.

Tenslotte strekt artikel 6 van hetzelfde wetsontwerp ertoe de rechten van de Schatkist te vrijwaren door, de navordering, zelfs buiten de normale aanslagtermijn, mogelijk te maken van belastingen of belastingssupplementen die slechts na de inwerkingtreding van de overeenkomst eisbaar zullen worden. Die belastingen of belastingssupplementen hebben betrekking op inkomsten waarvoor de Overeenkomst het uitsluitend recht van belastingheffing met terugwerkende kracht aan België toekent, dan wanneer die inkomsten door de gezamenlijke werking van de Belgische wetgeving en van de overeenkomst van 1931 vrijgesteld of slechts ten dele belastbaar waren. Artikel 6 is dus in zekere zin de tegenhanger van artikel 5, vermits deze twee bepalingen het mogelijk maken de overeenkomst over de sedert 1 januari 1967 verstreken periode ten volle toe te passen (cf. art. 27 van de overeenkomst).

* * *

Le Gouvernement estime que la présente convention apporte une solution satisfaisante, dans son ensemble, aux problèmes de double imposition qui existent entre la Belgique et l'Italie et auxquels la Convention de 1931 ne remédie que trop imparfaitement. Dès lors, le Gouvernement vous propose d'approuver rapidement cette convention afin qu'elle puisse produire ses effets dans le plus bref délai.

Le Ministre des Affaires étrangères,

P. HARMEL.

Le Ministre du Commerce extérieur,

H. FAYAT.

Le Ministre des Finances,

J.-Ch. SNOY d'OPPUERS.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, le 8 janvier 1971, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la convention entre la Belgique et l'Italie en vue d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu, et du protocole final, signés à Bruxelles le 19 octobre 1970 », a donné le 10 février 1971 l'avis suivant :

Le projet de loi soumis à l'avis du Conseil d'Etat tend à obtenir l'approbation d'une convention fiscale intervenue entre la Belgique et l'Italie, le 19 octobre 1970.

Le projet de loi d'approbation contient des dispositions devant permettre l'application de la convention en droit interne. Il ne soulève pas d'observation.

Par contre, le texte de la convention appelle certains commentaires.

Article 9.

L'article 24 du Code des impôts sur les revenus dispose :

« Lorsqu'une entreprise établie en Belgique se trouve directement ou indirectement dans des liens quelconques d'interdépendance à l'égard d'une entreprise établie à l'étranger, tous avantages anormaux ou bénévoles qu'en raison de ces liens elle consent à cette dernière ou à des personnes et entreprises ayant avec celle-ci des intérêts communs, sont ajoutés à ses propres bénéfices. »

Ce texte trouve application en cas de contrôle direct d'une entreprise belge sur une entreprise étrangère ou vice versa, ainsi que lorsqu'une ou plusieurs entreprises belges et une ou plusieurs entreprises étrangères dépendent d'une personne ou entreprise tierce, ou encore d'un même groupe.

Le juge du fond apprécie souverainement cette situation.

Dans son article 9, la convention belgo-italienne traite du même problème en des termes qui diffèrent sensiblement de ceux de l'article 24 du Code belge des impôts sur les revenus. Alors que la convention s'intéresse aux « bénéfices qui, sans ces conditions, auraient été obtenus », le Code belge des impôts sur les revenus vise les « avantages anormaux ou bénévoles ».

Cependant cet article 9 peut être interprété comme autorisant la Belgique à rectifier les comptes des entreprises dont les dirigeants ont renoncé à certains bénéfices au profit de personnes résidant ou d'établissements situés en Italie, sans que cette disposition de droit international ne donne par elle-même des pouvoirs à l'administration belge pour imposer ces suppléments de bénéfices.

L'article 24 du Code des impôts sur les revenus reste, en ce cas, la seule disposition permettant à l'administration fiscale d'agir contre

De Regering is van oordeel dat onderhavige Overeenkomst, in haar geheel, een bevredigende oplossing brengt voor de problemen van dubbele belasting die tussen België en Italië bestaan en waarvoor de Overeenkomst van 1931 geen voldoende regeling geeft. De Regering stelt U dan ook voor deze Overeenkomst zo spoedig mogelijk goed te keuren opdat zij binnen de kortst mogelijke termijn in werking zou kunnen treden.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

P. HARMEL.

De Minister van Buitenlandse Handel,

H. FAYAT.

De Minister van Financiën,

J.-Ch. SNOY d'OPPUERS.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 8^e januari 1971 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van de overeenkomst tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen, en van het slotprotocol, ondertekend te Brussel op 19 oktober 1970 », heeft de 10^e februari 1971 het volgende advies gegeven :

Het aan de Raad van State voorgelegde wetsontwerp strekt tot goedkeuring van een overeenkomst inzake belastingen, tussen België en Italië gesloten op 19 oktober 1970.

Het ontwerp van goedkeuringswet bevat bepalingen die de toepassing van de overeenkomst in het interne recht mogelijk moeten maken. Het geeft geen aanleiding tot opmerkingen.

De tekst van de overeenkomst daarentegen vraagt wel om enige commentaar.

Artikel 9.

Artikel 24 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen bepaalt :

« Wanneer een in België gevestigde onderneming zich rechtstreeks of onrechtstreeks in enigerlei band van wederzijdse afhankelijkheid bevindt ten aanzien van een in het buitenland gevestigde onderneming, worden alle abnormale of goedgunstige voordelen die zij wegens die band verleent aan laatstbedoelde onderneming, of aan personen en ondernemingen die met deze belangen gemeen hebben, bij haar eigen winsten gevoegd. »

Deze tekst vindt toepassing ingeval een Belgische onderneming rechtstreeks toezicht heeft op een buitenlandse onderneming of omgekeerd, en ook als een of meer Belgische ondernemingen en een of meer buitenlandse ondernemingen samen afhangen van een derde persoon of onderneming of nog van eenzelfde groep.

De feitenrechter oordeelt over die toestand op onaanastbare wijze.

Artikel 9 van de Belgisch-Italiaanse overeenkomst behandelt hetzelfde probleem in bewoordingen die merklijk verschillen van die van artikel 24 van het Belgisch Wetboek van de inkomstenbelastingen. Waar de overeenkomst handelt over « winsten welke zonder deze voorwaarden zouden zijn behaald », spreekt het Belgisch Wetboek van de inkomstenbelastingen van « abnormale of goedgunstige voordelen ».

Bedoeld artikel 9 kan echter zo worden geïnterpreteerd, dat het België machtigt tot het wijzigen van de rekeningen van ondernemingen waarvan de bestuurders van bepaalde winsten hebben afgezien ten behoeve van in Italië verblijvende personen of aldaar gevestigde instellingen, zonder dat die internationaalrechtelijke bepalingen uit zichzelf aan de Belgische administratie bevoegdheden verleent om die bijkomende winsten te belasten.

Artikel 24 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen blijft in dat geval de enige bepaling die het belastingbestuur machtigt om op te

les pratiques anormales existant entre sociétés interdépendantes. Toutefois, cet article 24 ne pourra être utilisé à l'égard des sociétés belges liées à des sociétés italiennes que dans les conditions d'exercice énoncées à l'article 9 de la convention, qui semblent plus restrictives.

Dans un autre d'ordre d'idées, l'article 9 de la convention ne paraît pas répondre au souci d'éviter une double imposition sinon juridique, du moins économique.

Selon les déclarations de son délégué, le Gouvernement estime, en effet, qu'en cas d'application de l'article 9 de la convention par un Etat, l'autre Etat n'est pas tenu de réduire *ipso facto* les bénéfices imposables dans le chef de l'entreprise résidente de cet autre Etat, des sommes qui ont été réincorporées aux bénéfices de l'entreprise résidente du premier Etat. Dans ce cas, il ne s'agirait pas juridiquement d'une double imposition, car les sommes dont il s'agit subissent l'impôt dans le chef de deux contribuables distincts. Une double imposition de nature économique se trouve ainsi consacrée.

La convention se montre cependant plus libérale en ce qui concerne les intérêts excessifs dont la partie qui excède le taux normal est imposable conformément à la législation de l'Etat contractant d'où proviennent ces intérêts (article 11, § 6) et en ce qui concerne les redevances excessives dont la partie excédentaire est pareillement imposable (article 12, § 5), lorsque des relations spéciales existent entre le débiteur et le créancier.

Selon l'article 23, § 3, ces intérêts et redevances ne sont taxés en Belgique que sous déduction d'une somme égale à 15 p. c. du montant de ces revenus.

Il serait logique qu'à l'avenir pareille déduction soit consentie en ce qui concerne les avantages anormaux ou bénévoles qui ont déjà été taxés dans l'autre Etat et qui seraient assimilables à des dividendes, des intérêts ou des redevances.

Article 23.

Dans notre législation nationale, l'impôt dû sur les revenus et produits de capitaux et biens mobiliers déjà imposés à l'étranger, est acquitté par imputation du montant du précompte mobilier (article 186 du Code des impôts sur les revenus) et « l'impôt est en outre diminué d'une quotité forfaitaire de cet impôt étranger » (article 187 du même Code).

La succession de ces deux articles et l'emploi dans le second des mots « en outre » incluraient à penser que l'ordre d'imputation est le suivant : d'abord le précompte mobilier et, ensuite, la quotité forfaitaire d'impôt étranger (fixée à 15 p. c. par l'article 195 du Code des impôts sur les revenus).

Il ressort toutefois d'une déclaration faite par le Ministre des Finances à la Commission du Sénat à l'occasion de l'examen du projet de loi modifiant, en matière de précompte, le Code des impôts sur les revenus (Doc. parl. Sénat, session 1965-1966, n° 219, p. 5), que l'on imputera, par priorité, les précomptes non remboursables parmi lesquels on fait figurer les quotités forfaitaires d'impôts étrangers et, dans la mesure où le solde d'impôt sera inférieur aux précomptes remboursables, ceux-ci seront remboursés (par apurement prioritaire de la cotisation aux cinq centimes additionnels).

On peut penser que cette pratique administrative sera normalement suivie en ce qui concerne la déduction de 15 p. c. prévue par l'article 23, § 3, de la convention.

Pour éviter toute contestation à cet égard, il se recommande de modifier le Code des impôts sur les revenus, soit en y intervertissant les articles 186 et 187, soit en remplaçant dans l'article 187, les mots « en outre » par l'adverbe « préalablement ».

Cette mesure devrait avoir effet à partir de la date où le précompte mobilier est devenu remboursable.

La chambre était composée de :

Messieurs : G. Van Bunnan, conseiller d'Etat, président.
J. Masquelin et Madame G. Ciselet, conseillers d'Etat,
P. De Visscher et G. Aronstein, assesseurs de la section de législation,
M. Jacquemijn, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. G. Van Bunnan.

Le rapport a été présenté par M. G. Piquet, substitut de l'auditeur général.

Le Greffier,

(s.) M. JACQUEMIJN.

Le Président,

(s.) G. VAN BUNNEN.

treden tegen abnormale praktijken tussen onderling afhankelijke vennootschappen. Dat artikel 24 zal echter ten aanzien van Belgische vennootschappen die met Italiaanse vennootschappen verbonden zijn, alleen mogen worden toegepast onder de enger lijkende uitoefeningsvoorwaarden welke artikel 9 van de overeenkomst stelt.

Anderzijds lijkt artikel 9 van de overeenkomst niet tegemoet te komen aan de zorg om een zo niet juridische, dan toch economische dubbele belasting te voorkomen.

Naar de gemachtigde ambtenaar heeft verklaard, meent de Regering inderdaad dat, wanneer artikel 9 van de overeenkomst door een Staat wordt toegepast, de andere Staat niet gehouden is *ipso facto* de winsten waarop de verblijfhoudende onderneming van die andere Staat belastbaar is, te verminderen met de bedragen die wederopgenomen zijn in de winsten van de verblijfhoudende onderneming van de eerste Staat. In dat geval zou er juridisch geen sprake zijn van dubbele belasting, want op die bedragen worden dan twee verschillende belastingplichtigen belast. Er is dus wel een economische dubbele belasting.

De overeenkomst ziet het echter ruimer voor de overdreven interest waarvan het boven het normale tarief uitgaande deel belastbaar is volgens de wetgeving van de overeenkomstsluitende Staat waaruit die interest afkomstig is (art. 11, § 6), en voor de overdreven royalty's waarvan het boven het normale bedrag uitgaande deel op gelijke wijze belastbaar is (art. 12, § 5) indien er een bijzondere verhouding is tussen de schuldenaar en de genietster.

Volgens artikel 23, § 3, worden de interesten en royalty's in België slechts belast na aftrek van een som gelijk aan 15 t.h. van het bedrag van die inkomsten.

Het ware logisch in de toekomst een zodanige aftrek toe te staan voor in de andere Staat reeds belaste abnormale of goedgunstige voordelen die met dividenden, interesten of royalty's gelijkgesteld kunnen worden.

Artikel 23.

In onze eigen wetgeving wordt de belasting die verschuldigd is op de reeds in het buitenland belaste inkomsten en opbrengst van roerende goederen en kapitalen, gekwetten door verrekking van het bedrag van de roerende voorheffing (artikel 186 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen), en « wordt van de belasting daarenboven een forfaitair gedeelte van die buitenlandse belasting afgetrokken » (artikel 187 van hetzelfde Wetboek).

De opeenvolging van die twee artikelen en het gebruik, in het tweede artikel, van het woord « daarenboven » schijnen erop te wijzen dat de verrekking in de volgende orde geschiedt : eerst de roerende voorheffing en vervolgens het forfaitair gedeelte van buitenlandse belasting (op 15 t.h. vastgesteld in artikel 195 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen).

Uit een verklaring die de Minister van Financiën in de Senaatscommissie heeft afgelegd bij het onderzoek van het ontwerp van wet tot wijziging, inzake voorheffingen, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (Gedr. St., Senaat, zitting 1965-1966, n° 219, blz. 5), blijkt echter dat de niet terugbetaalbare voorheffingen waaronder de forfaitaire gedeelten van buitenlandse belastingen worden begrepen, bij voorrang zullen worden toegerekend « en, voor zover het belastingsaldo kleiner is dan de terugbetaalbare voorheffingen, dat deze zullen worden terugbetaald (door aanzuivering bij voorrang van de aanslag in de vijf open-tiemen) ».

Men mag aannemen dat deze administratieve praktijk normaal zal worden gevolgd voor de aftrek van 15 t.h., bedoeld in artikel 23, § 3, van de overeenkomst.

Ten einde iedere betwisting in dat opzicht te voorkomen, verdient het aanbeveling het Wetboek van de inkomstenbelastingen te wijzigen, ofwel door er de artikelen 186 en 187 van plaats te verwisselen, ofwel door in artikel 187 het woord « daarenboven » te vervangen door het bijwoord « vooraf ».

Die maatregel zou uitwerking moeten hebben vanaf de dag waarop de roerende voorheffing terugbetaalbaar is geworden.

De kamer was samengesteld uit :

De heren : G. Van Bunnan, staatsraad, voorzitter,
J. Masquelin en Mevrouw G. Ciselet, staatsraden,
P. De Visscher en G. Aronstein, bijzitters van de afdeling wetgeving,
M. Jacquemijn, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer G. Van Bunnan.

Het verslag werd uitgebracht door de heer G. Piquet, substituu-auditeur-generaal.

De Griffier,

(get.) M. JACQUEMIJN.

De Voorzitter,

(get.) G. VAN BUNNEN.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN,

Roi des Belges,

A tous présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires étrangères, de Notre Ministre du Commerce extérieur et de Notre Ministre des Finances,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires étrangères, Notre Ministre du Commerce extérieur et Notre Ministre des Finances sont chargés de présenter en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article 1.

La Convention entre la Belgique et l'Italie en vue d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu, et le Protocole final, signés à Bruxelles le 19 octobre 1970, sortiront leur plein et entier effet.

Art. 2.

Une société résidente de la Belgique qui a eu, pendant toute la durée de l'exercice social d'une société par actions résidente de l'Italie, la propriété exclusive d'actions ou parts de cette dernière société est également exonérée du précompte mobilier exigible, suivant la législation belge sur les revenus de ces actions ou parts relevant du régime défini à l'article 10, § 2, de la Convention, à la condition d'en faire la demande par écrit pour la remise de sa déclaration annuelle. En cas d'application de cette disposition, les revenus ainsi exonérés du précompte mobilier ne donneront pas lieu, lors de leur redistribution aux actionnaires de la société résidente de la Belgique, à l'application de l'article 169, 2° et 3°, du Code des impôts sur les revenus.

Cette disposition ne s'applique pas à une société résidente de la Belgique qui a opté pour l'assujettissement de ses bénéfices à l'impôt des personnes physiques.

Art. 3.

Le recouvrement en Belgique de l'impôt italien, dans les cas visés à l'article 27 de la Convention, a lieu sur requête de l'autorité compétente de l'Italie et suivant la procédure prescrite en exécution de l'article 208 du Code des impôts sur les revenus. A cette fin, le titre exécutoire établi par l'autorité compétente de l'Italie et appuyé, en cas de réclamation ou de recours, d'un extrait, certifié conforme par cette autorité, de la décision intervenue et passée en force de chose jugée, est assimilé à un rôle d'impôts directs et l'envoi, par le receveur chargé du recouvrement dudit impôt,

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken, van Onze Minister van Buitenlandse Handel en van Onze Minister van Financiën,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Zaken, Onze Minister van Buitenlandse Handel en Onze Minister van Financiën zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1.

De Overeenkomst tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen, en het Slotprotocol, ondertekend te Brussel op 19 oktober 1970, zullen volkomen uitwerking hebben.

Art. 2.

Een vennootschap, die verblijfhouder van België is en aandelen of delen van een vennootschap op aandelen, die verblijfhouder van Italië is, gedurende gans de duur van het boekjaar van deze laatste vennootschap in uitsluitende eigendom heeft gehad, is eveneens vrijgesteld van de roerende voorheffing eisbaar, volgens de Belgische wetgeving op de inkomsten van die aandelen of delen, welke zijn onderworpen aan de regeling bepaald in artikel 10, § 2, van de Overeenkomst, op voorwaarde dat daartoe een schriftelijke aanvraag wordt gedaan uiterlijk binnen de termijn vastgesteld voor het indienen van haar jaarlijkse aangifte. In geval van toepassing van deze bepaling zullen de aldus van roerende voorheffing vrijgestelde inkomsten geen aanleiding geven tot toepassing van artikel 169, 2° en 3°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, wanneer zij opnieuw worden uitgekeerd aan de aandeelhouders van de vennootschap die verblijfhouder van België is.

Deze bepaling is niet van toepassing op een vennootschap die verblijfhouder van België is en verkozen heeft dat haar winsten in de personenbelasting worden belast.

Art. 3.

De invordering in België van de Italiaanse belasting, in gevallen als bedoeld in artikel 27 van de Overeenkomst, heeft plaats op aanvraag van de bevoegde autoriteit van Italië, volgens de procedure voorgeschreven ter uitvoering van artikel 208 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen. Te dien einde wordt de uitvoerbare titel, opgemaakt door de bevoegde autoriteit van Italië en gestaafd, in geval van bezwaar of verhaal, door een door die autoriteit eensluidend verklaard uittreksel van de beslissing welke werd genomen en de kracht van gewijsde heeft verworven, gelijk-

d'une copie certifiée conforme de ces documents, est assimilé à l'envoi de l'avertissement-extrait de rôle.

Art. 4.

L'impôt des non-résidents perçu, conformément aux dispositions des articles 148, 149 et 151 du Code des impôts sur les revenus, à charge des personnes physiques résidentes de l'Italie et afférent à des revenus de propriétés foncières, à des revenus ou produits de capitaux et biens mobiliers ou à des revenus professionnels, produits ou recueillis en Belgique au cours des années 1963 à 1966 est réduit d'un quart, sans toutefois que cette réduction puisse donner lieu à restitution des perceptions effectuées au titre de précompte immobilier ou de précompte mobilier.

Art. 5.

Le dégrèvement des impositions établies ou acquittées contrairement aux dispositions de l'article 4 de la présente loi ou à celles de la convention est — même lorsque ces impositions ne sont plus susceptibles de révision en droit commun — accordé d'office par le directeur des contributions directes si la surtaxe a été constatée par l'administration ou signalée à celle-ci par le redevable dans le délai d'un an à compter de la date de l'échange des instruments de ratification de la convention. Les décisions prises par les directeurs des contributions directes en vertu de la présente disposition peuvent faire l'objet de recours en appel et en cassation conformément aux articles 278 à 293 du Code des impôts sur les revenus.

L'article 308 du Code des impôts sur les revenus ne s'applique pas aux dégrèvements accordés sur les impositions visées au présent article.

Art. 6.

Par dérogation à l'article 264, alinéa 2, du Code des impôts sur les revenus et même en dehors des cas prévus aux articles 258 et 259 du même Code, peuvent être valablement établis jusqu'à l'expiration d'un délai d'un an à compter de la publication de la présente loi au *Moniteur belge*, les impôts ou suppléments d'impôts dus à raison de revenus tombant sous l'application de la Convention conformément à l'article 29 de celle-ci.

Donné à Bruxelles, le 22 mars 1971.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre des Affaires étrangères,

P. HARMEL.

Le Ministre du Commerce extérieur,

H. FAYAT.

Le Ministre des Finances,

J.-Ch. SNOY d'OPPUERS.

gesteld met een kohier van de directe belastingen, en wordt het verzenden van een eensluidend verklaard afschrift van deze stukken, door de met de invordering van de gezegde belasting belaste ontvanger, gelijkgesteld met het verzenden van het aanslagbiljet.

Art. 4.

De belasting der niet-verblijfhouders geheven overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 148, 149 en 151 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, ten laste van natuurlijke personen, verblijfhouders van Italië, en die betrekking heeft op inkomsten uit grondeigendommen, op inkomsten of voortbrengsten van roerende goederen en kapitalen of op bedrijfsinkomsten, welke in de loop van de jaren 1963 tot 1966 in België zijn behaald of verkregen, wordt verminderd met een vierde, zonder dat deze vermindering evenwel aanleiding mag geven tot teruggave van de als onroerende of roerende voorheffing gedane inningen.

Art. 5.

Zelfs wanneer zij op grond van het gemeen recht niet meer kunnen worden herzien, wordt van de aanslagen die in strijd met de bepalingen van artikel 4 van onderhavige wet of van de Overeenkomst zijn gevestigd of gekwetend, van ambtswege ontheffing verleend door de directeur der directe belastingen, indien de overbelasting door de administratie werd vastgesteld of door de belastingplichtige aan de administratie kenbaar werd gemaakt binnen een termijn van één jaar met ingang van de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden van de Overeenkomst. De beslissingen van de directeurs der directe belastingen, die krachtens deze bepaling zijn getroffen, kunnen het voorwerp zijn van hoger beroep en voorziening in cassatie overeenkomstig de regelen bepaald in de artikelen 278 tot 293 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen.

Artikel 308 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen is niet van toepassing op de ontheffingen die worden verleend op de in dit artikel bedoelde aanslagen.

Art. 6.

In afwijking van artikel 264, tweede lid, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen kunnen, zelfs buiten de in de artikelen 258 en 259 van hetzelfde Wetboek bepaalde gevallen, geldig worden gevestigd tot bij het verstrijken van een termijn van één jaar met ingang van de bekendmaking van deze wet in het *Belgisch Staatsblad*, de belastingen en belastingsupplementen verschuldigd ter zake van inkomsten die volgens artikel 29 onder de toepassing van de overeenkomst vallen.

Gegeven te Brussel, op 22 maart 1971.

BOUDEWIJN.

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Buitenlandse Zaken,

P. HARMEL.

De Minister van Buitenlandse Handel,

H. FAYAT.

De Minister van Financiën,

J.-Ch. SNOY d'OPPUERS.

12

Convention entre la Belgique et l'Italie en vue d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu

Sa Majesté le Roi des Belges
et
le Président de la République italienne,

Désireux de reviser, compte tenu des modifications apportées aux législations fiscales des deux Etats, la convention signée le 11 juillet 1931 entre la Belgique et l'Italie pour éviter les doubles impositions et régler certaines autres questions en matière fiscale,

Ont décidé de conclure à cette fin une nouvelle convention appelée à se substituer à la précédente et ont nommé à cet effet pour leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté le Roi des Belges :
Son Excellence Monsieur Pierre Harmel,
Ministre des Affaires étrangères de Belgique;

Le Président de la République italienne :
Son Excellence Monsieur Aldo Maria Mazio,
Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire d'Italie à Bruxelles,

Lesquels, après avoir échangé leurs pleins pouvoirs, reconnus en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

I. — CHAMP D'APPLICATION DE LA CONVENTION

Article 1

Personnes visées

La présente Convention s'applique aux personnes qui sont des résidents d'un Etat contractant ou de chacun des deux Etats.

Article 2

Impôts visés

§ 1er. La présente Convention s'applique aux impôts sur le revenu perçus pour le compte de chacun des Etats contractants, de ses subdivisions politiques et de ses collectivités locales, quel que soit le système de perception.

§ 2. Sont considérés comme impôts sur le revenu les impôts perçus sur le revenu total ou sur des éléments du revenu, y compris les impôts sur les gains provenant de l'aliénation de biens mobiliers ou immobiliers, les impôts sur le montant des salaires payés par les entreprises ainsi que les impôts sur les plus-values.

§ 3. Les impôts actuels auxquels s'applique la Convention sont notamment :

- 1° en ce qui concerne la Belgique :
 - a) l'impôt des personnes physiques,
 - b) l'impôt des sociétés,
 - c) l'impôt des personnes morales,
 - d) l'impôt des non-résidents,

y compris les précomptes et compléments de précomptes, les centimes additionnels auxdits impôts et précomptes ainsi que la taxe communale additionnelle à l'impôt des personnes physiques (ci-après dénommés « l'impôt belge »);

- 2° en ce qui concerne l'Italie :

- a) l'impôt sur le revenu de la propriété foncière non bâtie (imposta sul reddito dominicale dei terreni),
- b) l'impôt sur le revenu de la propriété bâtie (imposta sul reddito dei fabbricati),

Overeenkomst tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen

Zijne Majesteit de Koning der Belgen
en
de President van de Italiaanse Republiek,

De wens koesterende de overeenkomst te herzien die op 11 juli 1931 tussen België en Italië is ondertekend met het doel dubbele belasting te vermijden en zekere andere fiscale aangelegenheden te regelen, rekening houdend met de wijzigingen in de belastingwetgevingen van de twee Staten,

Hebben besloten te dien einde een nieuwe overeenkomst te sluiten die de vorige zal vervangen en hebben hiertoe tot hun gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :
Zijne Excellentie de heer Pierre Harmel,
Minister van Buitenlandse Zaken van België;

De President van de Italiaanse Republiek :
Zijne Excellentie de heer Aldo Maria Mazio,
Buitengewoon en Gevolmachtigd Ambassadeur van Italië te Brussel,

Die, na hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten te hebben uitgewisseld, als volgt zijn overeengekomen :

I. REIKWIJDTE VAN DE OVEREENKOMST

Artikel 1

Personen op wie de Overeenkomst van toepassing is

Deze Overeenkomst is van toepassing op personen die verblijfhouder zijn van een overeenkomstsluitende Staat of van beide overeenkomstsluitende Staten.

Artikel 2

Belastingen waarop de Overeenkomst van toepassing is

§ 1. Deze Overeenkomst is van toepassing op belastingen naar het inkomen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven ten behoeve van elk van de overeenkomstsluitende Staten of van de staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen daarvan.

§ 2. Als belastingen naar het inkomen worden beschouwd alle belastingen die worden geheven naar het gehele inkomen of naar bestanddelen van het inkomen, daaronder begrepen belastingen naar voordelen verkregen uit de vervreemding van roerende of onroerende goederen, belastingen naar het bedrag van de door ondernemingen betaalde lonen, alsmede belastingen naar waardevermeerdering.

§ 3. De bestaande belastingen, waarop de Overeenkomst van toepassing is, zijn met name :

- 1° met betrekking tot België :

- a) de personenbelasting,
- b) de vennootschapsbelasting,
- c) de rechtspersonenbelasting,
- d) de belasting der niet-verblijfhouders,

met inbegrip van de voorheffingen en aanvullende voorheffingen, de opcentiemen op de hierboven vermelde belastingen en voorheffingen, alsmede de aanvullende gemeentebelasting op de personenbelasting,

(hierna te noemen « Belgische belasting »);

- 2° met betrekking tot Italië :

- a) de belasting op inkomen van ongebouwde grondeigendom (imposta sul reddito dominicale dei terreni),
- b) de belasting op inkomen van gebouwde eigendom (imposta sul reddito dei fabbricati),

c) l'impôt sur les revenus de la richesse mobilière (imposta sui redditi di ricchezza mobile),

d) l'impôt sur le revenu agricole (imposta sul reddito agrario),

e) l'impôt complémentaire progressif sur le revenu global (imposta complementare progressiva sul reddito complessivo),

f) l'impôt sur les sociétés, pour la partie concernant le revenu (imposta sulle società, per la componente reddito),

g) la retenue d'acompte ou d'impôt sur les bénéfices distribués par les sociétés (la ritenuta d'acconto o di imposta sugli utili distribuiti dalle società),

h) les impôts locaux sur les revenus et sur les plus-values (le imposte locali sui redditi e le plus-valenze),
(ci-après dénommés « l'impôt italien »).

§ 4. La Convention s'appliquera aussi aux impôts futurs de nature identique ou analogue qui s'ajouteraient aux impôts actuels ou qui les remplaceraient. Les autorités compétentes des Etats contractants se communiqueront à la fin de chaque année les modifications apportées à leurs législations fiscales respectives.

II. — DEFINITIONS

Article 3

Définitions générales

§ 1er. Au sens de la présente Convention, à moins que le contexte n'exige une interprétation différente :

1° les expressions « un Etat contractant » et « l'autre Etat contractant » désignent, suivant le contexte, la Belgique ou l'Italie;

2° le terme « personne » comprend les personnes physiques, les sociétés et tous autres groupements de personnes;

3° le terme « société » désigne toute personne morale ou toute autre entité qui est considérée comme une personne morale aux fins d'imposition dans l'Etat dont elle est un résident;

4° les expressions « entreprise d'un Etat contractant » et « entreprise de l'autre Etat contractant » désignent respectivement une entreprise exploitée par un résident d'un Etat contractant et une entreprise exploitée par un résident de l'autre Etat contractant;

5° l'expression « autorité compétente » désigne :

a) en ce qui concerne la Belgique, l'autorité compétente suivant la législation nationale, et

b) en ce qui concerne l'Italie, le Ministère des Finances.

§ 2. Pour l'application de la Convention par un Etat contractant, toute expression qui n'est pas autrement définie a le sens qui lui est attribué par la législation dudit Etat régissant les impôts qui font l'objet de la Convention, à moins que le contexte n'exige une interprétation différente.

Article 4

Domicile fiscal

§ 1er. Au sens de la présente Convention, l'expression « résident(e) d'un Etat contractant » désigne toute personne dont le revenu est, en vertu de la législation de cet Etat, assujéti à l'impôt en raison de son domicile, de sa résidence, de son siège de direction ou de tout autre critère de nature analogue.

§ 2. Lorsque, selon la disposition du paragraphe 1er, une personne physique est considérée comme résidente de chacun des Etats contractants, le cas est résolu d'après les règles suivantes :

1° cette personne est considérée comme résidente de l'Etat contractant où elle dispose d'un foyer d'habitation permanent. Lorsqu'elle dispose d'un foyer d'habitation permanent dans chacun des Etats contractants, elle est considérée comme résidente de l'Etat contractant avec lequel ses liens personnels et économiques sont les plus étroits (centre des intérêts vitaux);

2° si l'Etat contractant où cette personne a le centre de ses intérêts vitaux ne peut pas être déterminé ou qu'elle ne dispose d'un foyer d'habitation permanent dans aucun des Etats contractants, elle est considérée comme résidente de l'Etat contractant où elle séjourne de façon habituelle;

c) de belasting op inkomen van roerende rijkdom (imposta sui redditi di ricchezza mobile),

d) de belasting op landbouwincome (imposta sul reddito agrario),

e) de aanvullende progressieve belasting op het totale inkomen (imposta complementare progressiva sul reddito complessivo),

f) de vennootschapsbelasting in verband met het inkomen (imposta sulle società, per la componente reddito),

g) de inhouding als voorschot of als belasting van de door vennootschappen uitgekeerde winst (la ritenuta d'acconto o di imposta sugli utili distribuiti dalle società),

h) de plaatselijke belastingen op inkomen en waardevermeerdering (le imposte locali sui redditi e le plusvalenze),
(hierna te noemen « Italiaanse belasting »).

§ 4. De Overeenkomst zal ook van toepassing zijn op elke gelijke of in wezen gelijksoortige belasting, die in de toekomst naast of in de plaats van de bestaande belastingen wordt geheven. Aan het einde van elk jaar zullen de bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten elkaar de wijzigingen die in hun onderscheidene belastingwetten zijn aangebracht, mededelen.

II. — BEGRIPSBEPALINGEN

Artikel 3

Algemene bepalingen

§ 1. In deze Overeenkomst, tenzij het zinsverband anders vereist :

1° betekenen de uitdrukkingen « een overeenkomstsluitende Staat » en « de andere overeenkomstsluitende Staat », België of Italië, al naar het zinsverband vereist;

2° omvat het woord « persoon » elke natuurlijke persoon, elke vennootschap en elke andere vereniging van personen;

3° betekent het woord « vennootschap » elke rechtspersoon of elk ander lichaam dat voor de belastingheffing als een rechtspersoon wordt behandeld in de Staat waarvan het een verblijfhouder is;

4° betekenen de uitdrukkingen « onderneming van een overeenkomstsluitende Staat » en « onderneming van de andere overeenkomstsluitende Staat », onderscheidenlijk een onderneming gedreven door een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat en een onderneming gedreven door een verblijfhouder van de andere overeenkomstsluitende Staat;

5° betekent de uitdrukking « bevoegde autoriteit » :

a) in België, de autoriteit die volgens de nationale wetgeving bevoegd is en

b) in Italië, het Ministerie van Financiën.

§ 2. Voor de toepassing van de Overeenkomst door een overeenkomstsluitende Staat heeft, tenzij het zinsverband anders vereist, elke niet anders omschreven uitdrukking de betekenis welke die uitdrukking heeft volgens de wetgeving van die Staat met betrekking tot de belastingen die het onderwerp van de Overeenkomst uitmaken.

Artikel 4

Fiscale woonplaats

§ 1. Voor de toepassing van deze Overeenkomst betekent de uitdrukking « verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat » iedere persoon van wie het inkomen, ingevolge de wetgeving van die Staat, aan belasting is onderworpen op grond van zijn woonplaats, plaats van leiding of enige andere soortgelijke omstandigheid.

§ 2. Indien een natuurlijke persoon ingevolge de bepaling van paragraaf 1 verblijfhouder van beide overeenkomstsluitende Staten is, gelden de volgende regels :

1° hij wordt geacht verblijfhouder te zijn van de overeenkomstsluitende Staat waarin hij een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft. Indien hij in beide overeenkomstsluitende Staten een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft, wordt hij geacht verblijfhouder te zijn van de overeenkomstsluitende Staat waarmee zijn persoonlijke en economische betrekkingen het nauwst zijn (middelpunt van de levensbelangen);

2° indien niet kan worden bepaald in welke overeenkomstsluitende Staat hij het middelpunt van zijn levensbelangen heeft, of indien hij in geen van de overeenkomstsluitende Staten een duurzaam tehuis tot zijn beschikking heeft, wordt hij geacht verblijfhouder te zijn van de overeenkomstsluitende Staat waarin hij gewoonlijk verblijft;

3° si cette personne séjourne de façon habituelle dans chacun des Etats contractants ou qu'elle ne séjourne de façon habituelle dans aucun d'eux, elle est considérée comme résidente de l'Etat contractant dont elle possède la nationalité;

4° si cette personne possède la nationalité de chacun des Etats contractants ou qu'elle ne possède la nationalité d'aucun d'eux, les autorités compétentes des Etats contractants tranchent la question d'un commun accord.

§ 3. Lorsque, selon la disposition du paragraphe 1er, une personne autre qu'une personne physique est considérée comme résidente de chacun des Etats contractants, elle est réputée résidente de l'Etat contractant où se trouve son siège de direction effective.

Article 5

Etablissement stable

§ 1er. Au sens de la présente Convention, l'expression « établissement stable » désigne une installation fixe d'affaires où l'entreprise exerce tout ou partie de son activité.

§ 2. L'expression « établissement stable » comprend notamment :

- 1° un siège de direction;
- 2° une succursale;
- 3° un bureau;
- 4° une usine;
- 5° un atelier;
- 6° une mine, une carrière ou tout autre lieu d'exploitation de ressources naturelles;
- 7° un chantier de construction ou de montage dont la durée dépasse douze mois.

§ 3. On ne considère pas qu'il y a établissement stable si :

1° il est fait usage d'installations aux seules fins de stockage, d'exposition ou de livraison de marchandises appartenant à l'entreprise;

2° des marchandises appartenant à l'entreprise sont entreposées aux seules fins de stockage, d'exposition ou de livraison;

3° des marchandises appartenant à l'entreprise sont entreposées aux seules fins de transformation par une autre entreprise;

4° une installation fixe d'affaires est utilisée aux seules fins d'acheter des marchandises ou de réunir des informations pour l'entreprise;

5° une installation fixe d'affaires est utilisée, pour l'entreprise, aux seules fins de publicité, de fourniture d'informations, de recherches scientifiques ou d'activités analogues qui ont un caractère préparatoire ou auxiliaire;

6° une entreprise d'un Etat contractant, sans tomber dans le champ d'application des paragraphes 2 et 4, se borne à donner en location, affermage ou concession dans l'autre Etat contractant, des biens ou droits visés à l'article 12, paragraphe 2.

§ 4. Une personne — autre qu'un agent jouissant d'un statut indépendant visé au paragraphe 5 — qui agit dans un Etat contractant pour le compte d'une entreprise de l'autre Etat contractant, est considérée comme constituant un établissement stable de l'entreprise dans le premier Etat si elle dispose dans cet Etat de pouvoirs qu'elle y exerce habituellement lui permettant de conclure des contrats au nom de l'entreprise, à moins que l'activité de cette personne ne soit limitée à l'achat de marchandises pour cette entreprise.

§ 5. On ne considère pas qu'une entreprise d'un Etat contractant a un établissement stable dans l'autre Etat contractant du seul fait qu'elle y exerce son activité par l'entremise d'un courtier, d'un commissionnaire général ou de tout autre intermédiaire jouissant d'un statut indépendant, à condition que ces personnes agissent dans le cadre ordinaire de leur activité.

§ 6. Le fait qu'une société résidente d'un Etat contractant contrôle ou est contrôlée par une société résidente de l'autre Etat contractant ou qui y exerce son activité (que ce soit par l'intermédiaire d'un établissement stable ou non) ne suffit pas, en lui-même, à faire de l'une quelconque de ces sociétés un établissement stable de l'autre.

3° indien hij in beide overeenkomstsluitende Staten of in geen van beide gewoonlijk verblijft, wordt hij geacht verblijfhouder te zijn van de overeenkomstsluitende Staat waarvan hij onderdaan is;

4° indien hij onderdaan is van beide overeenkomstsluitende Staten of van geen van beide, zullen de bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten de aangelegenheid in onderlinge overeenstemming regelen.

§ 3. Indien een andere dan een natuurlijke persoon ingevolge de bepaling van paragraaf 1 verblijfhouder van beide overeenkomstsluitende Staten is, wordt hij geacht verblijfhouder te zijn van de overeenkomstsluitende Staat waarin de plaats van zijn werkelijke leiding is gelegen.

Artikel 5

Vaste inrichting

§ 1. Voor de toepassing van deze Overeenkomst betekent de uitdrukking « vaste inrichting » een vaste bedrijfsinrichting waarin de onderneming haar werkzaamheden geheel of gedeeltelijk uitoefent.

§ 2. De uitdrukking « vaste inrichting » omvat in het bijzonder :

- 1° een plaats waar leiding wordt gegeven;
- 2° een filiaal;
- 3° een kantoor;
- 4° een fabriek;
- 5° een werkplaats;
- 6° een mijn, een steengroeve of enige andere plaats waar natuurlijke rijkdommen worden geëxploiteerd;
- 7° de uitvoering van een bouwwerk of van constructiewerkzaamheden waarvan de duur twaalf maanden overschrijdt.

§ 3. Een vaste inrichting wordt niet aanwezig geacht indien :

1° gebruik wordt gemaakt van inrichtingen, uitsluitend voor de opslag, uitstalling of aflevering van aan de onderneming toebehorende goederen;

2° een aan de onderneming toebehorende goederenvoorraad wordt aangehouden, uitsluitend voor de opslag, uitstalling of aflevering;

3° een aan de onderneming toebehorende goederenvoorraad wordt aangehouden, uitsluitend voor de bewerking of verwerking door een andere onderneming;

4° een vaste bedrijfsinrichting wordt aangehouden, uitsluitend om voor de onderneming goederen aan te kopen of inlichtingen in te winnen;

5° een vaste bedrijfsinrichting ten behoeve van de onderneming wordt aangehouden, uitsluitend voor reclamadoeleinden, voor het geven van inlichtingen, voor wetenschappelijk onderzoek of voor soortgelijke werkzaamheden die van voorbereidende aard zijn of het karakter van hulpwerkzaamheden hebben;

6° een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat, die niet onder de toepassing van de paragrafen 2 en 4 valt, zich ertoe beperkt in de andere overeenkomstsluitende Staat goederen of rechten als bedoeld in artikel 12, paragraaf 2, te verhuren, te verpachten of het recht van gebruik daarvan af te staan.

§ 4. Een persoon — niet zijnde een onafhankelijke vertegenwoordiger in de zin van paragraaf 5 — die in een overeenkomstsluitende Staat voor een onderneming van de andere overeenkomstsluitende Staat werkzaam is, wordt als een in de eerstbedoelde Staat aanwezige vaste inrichting van de onderneming beschouwd, indien hij in die Staat een machtiging bezit om namens de onderneming overeenkomsten af te sluiten en dit recht aldaar gewoonlijk uitoefent, tenzij zijn werkzaamheden beperkt blijven tot de aankoop van goederen voor de onderneming.

§ 5. Een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat wordt niet geacht een vaste inrichting in de anderen overeenkomstsluitende Staat te bezitten op grond van de enkele omstandigheid dat zij aldaar zaken doet door middel van een makelaar, een algemeen commissionair of enige andere onafhankelijke vertegenwoordiger, op voorwaarde dat deze personen in de normale uitoefening van hun bedrijf handelen.

§ 6. De enkele omstandigheid dat een vennootschap die verblijfhouder is van een overeenkomstsluitende Staat een vennootschap beheerst of door een vennootschap wordt beheerst, die verblijfhouder is van de andere overeenkomstsluitende Staat of die in die andere Staat zaken doet (hetzij met behulp van een vaste inrichting, hetzij op andere wijze), stempelt een van beide vennootschappen niet tot een vaste inrichting van de andere.

III. — IMPOSITION DES REVENUS

Article 6

Revenus de biens immobiliers

§ 1er. Les revenus provenant de biens immobiliers sont imposables dans l'Etat contractant où ces biens sont situés.

§ 2. L'expression « biens immobiliers » est définie conformément au droit de l'Etat contractant où les biens considérés sont situés. L'expression englobe en tous cas les accessoires, le cheptel mort ou vif des exploitations agricoles et forestières, les droits auxquels s'appliquent les dispositions du droit privé concernant la propriété foncière, l'usufruit des biens immobiliers et les droits à des redevances variables ou fixes pour l'exploitation ou la concession de l'exploitation de gisements minéraux, sources et autres richesses du sol; les navires, bateaux et aéronefs ne sont pas considérés comme des biens immobiliers.

§ 3. La disposition du paragraphe 1er s'applique aux revenus provenant de l'exploitation ou de la jouissance directes, de la location ou de l'affermage, ainsi que de toute autre forme d'exploitation de biens immobiliers.

§ 4. Les dispositions des paragraphes 1er et 3 s'appliquent également aux revenus provenant des biens immobiliers d'une entreprise ainsi qu'aux revenus des biens immobiliers servant à l'exercice d'une profession libérale.

Article 7

Bénéfices des entreprises

§ 1er. Les bénéfices d'une entreprise d'un Etat contractant ne sont imposables que dans cet Etat, à moins que l'entreprise n'exerce son activité dans l'autre Etat contractant par l'intermédiaire d'un établissement stable qui y est situé. Si l'entreprise exerce son activité d'une telle façon, les bénéfices de l'entreprise sont imposables dans l'autre Etat, mais uniquement dans la mesure où ils sont imputables audit établissement stable.

§ 2. Sans préjudice de l'application du paragraphe 3, lorsqu'une entreprise d'un Etat contractant exerce son activité dans l'autre Etat contractant par l'intermédiaire d'un établissement stable qui y est situé, il est imputé, dans chaque Etat contractant, à cet établissement stable les bénéfices qu'il aurait pu réaliser s'il avait constitué une entreprise distincte et séparée exerçant des activités identiques ou analogues dans des conditions identiques ou analogues et agissant en toute indépendance.

§ 3. Dans le calcul des bénéfices d'un établissement stable, sont admises en déduction les dépenses normales exposées aux fins poursuivies par cet établissement stable, y compris les dépenses normales de direction et les frais généraux d'administration ainsi exposés, soit dans l'Etat où est situé cet établissement stable, soit ailleurs.

§ 4. A défaut de comptabilité régulière ou d'autres éléments probants permettant de déterminer le montant des bénéfices d'une entreprise d'un Etat contractant, qui est imputable à son établissement stable situé dans l'autre Etat, l'impôt peut notamment être établi dans cet autre Etat conformément à sa propre législation, compte tenu des bénéfices normaux d'entreprises analogues du même Etat, se livrant à la même activité ou à des activités analogues dans des conditions identiques ou analogues. Toutefois, si cette méthode entraîne une double imposition des mêmes bénéfices, les autorités compétentes des deux Etats se concertent en vue d'éviter cette double imposition.

Dans l'éventualité visée à l'alinéa précédent, le bénéfice imputable à l'établissement stable peut aussi être déterminé sur la base d'une répartition des bénéfices totaux de l'entreprise entre ses diverses parties, pour autant que le résultat ainsi obtenu soit conforme aux principes énoncés dans le présent article.

§ 5. Aucun bénéfice n'est imputé à un établissement stable du fait que cet établissement stable a simplement acheté des marchandises pour l'entreprise.

III. — BELASTINGHEFFING NAAR HET INKOMEN

Artikel 6

Inkomsten uit onroerende goederen

§ 1. Inkomsten uit onroerende goederen zijn belastbaar in de overeenkomstsluitende Staat waarin de goederen zijn gelegen.

§ 2. De uitdrukking « onroerende goederen » heeft de betekenis die daaraan wordt toegekend door het recht van de overeenkomstsluitende Staat waarin de desbetreffende goederen zijn gelegen. De uitdrukking omvat in ieder geval de goederen die bij de onroerende goederen behoren, levende en dode have van landbouw- en bosbouwbedrijven, rechten waarop de bepalingen van het privaatrecht betreffende de grondeigendom van toepassing zijn, vruchtgebruik van onroerende goederen en rechten op veranderlijke of vaste vergoedingen ter zake van de exploitatie, of het recht tot exploitatie van minerale aardlagen, bronnen en andere bodemrijdommen; schepen en luchtvaartuigen worden niet als onroerende goederen beschouwd.

§ 3. De bepaling van paragraaf 1 is van toepassing op inkomsten verkregen uit de rechtstreekse exploitatie of het rechtstreeks genot, uit de verhuur of verpachting, of uit elke andere vorm van exploitatie van onroerende goederen.

§ 4. De bepalingen van de paragrafen 1 en 3 zijn ook van toepassing op inkomsten uit onroerende goederen van een onderneming en op inkomsten uit onroerende goederen gebezigd voor de uitoefening van een vrij beroep.

Artikel 7

Winsten van ondernemingen

§ 1. Winsten van een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat zijn slechts in die Staat belastbaar, tenzij de onderneming in de andere overeenkomstsluitende Staat haar bedrijf uitoefent met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting. Indien de onderneming aldus haar bedrijf uitoefent, zijn de winsten van de onderneming in de andere Staat belastbaar, maar slechts voor zover zij aan die vaste inrichting kunnen worden toegerekend.

§ 2. Onverminderd de toepassing van paragraaf 3 worden, indien een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat in de andere overeenkomstsluitende Staat haar bedrijf uitoefent met behulp van een aldaar gevestigde vaste inrichting, in elke overeenkomstsluitende Staat aan die vaste inrichting de winsten toegerekend die zij zou kunnen behalen indien zij een onafhankelijke en zelfstandige onderneming zou zijn, die dezelfde of soortgelijke werkzaamheden zou uitoefenen onder dezelfde of soortgelijke omstandigheden en die geheel onafhankelijk zou handelen.

§ 3. Bij het bepalen van de winsten van een vaste inrichting worden als afrekk toegelaten normale kosten die zijn gemaakt ten behoeve van die vaste inrichting, daaronder begrepen normale kosten van leiding en algemene beheerskosten, aldus gemaakt hetzij in de Staat waarin de vaste inrichting is gevestigd hetzij elders.

§ 4. Bij gebrek aan een regelmatige boekhouding of andere afdoende gegevens die het mogelijk maken het bedrag te bepalen van de winsten van een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat, dat aan haar vaste inrichting in de andere overeenkomstsluitende Staat kan worden toegerekend, mag de belasting in die andere Staat volgens diens wetgeving worden gevestigd, onder meer met inachtneming van de normale winsten van soortgelijke ondernemingen van die Staat, die dezelfde of gelijksoortige werkzaamheden onder dezelfde of soortgelijke omstandigheden uitoefenen. Indien deze methode evenwel tot een dubbele belasting van eenzelfde winst leidt, plegen de bevoegde autoriteiten van de twee Staten overleg om de dubbele belasting te vermijden.

In gevallen als in vorig lid bedoeld zijn mag de winst die aan de vaste inrichting is toe te rekenen ook worden bepaald op basis van een verdeling van de totale winst van de onderneming over haar verschillende delen, voor zover het aldus bekomen resultaat in overeenstemming is met de in dit artikel neergelegde beginselen.

§ 5. Geen winsten worden aan een vaste inrichting toegerekend enkel op grond van aankoop door die vaste inrichting van goederen voor de onderneming.

§ 6. Aux fins des paragraphes précédents, les bénéfices à imputer à l'établissement stable sont calculés chaque année selon la même méthode, à moins qu'il n'existe des motifs valables et suffisants de procéder autrement.

§ 7. Lorsque les bénéfices comprennent des éléments de revenu traités séparément dans d'autres articles de la présente Convention, les dispositions de ces articles ne sont pas affectées par les dispositions du présent article.

Article 8

Entreprises de navigation maritime ou aérienne

§ 1er. Les bénéfices provenant de l'exploitation, en trafic international, de navires ou d'aéronefs ne sont imposables que dans l'Etat contractant où est situé le siège de la direction effective de l'entreprise.

§ 2. Si le siège de la direction effective d'une entreprise de navigation maritime est à bord d'un navire, ce siège est réputé situé dans l'Etat contractant où se trouve le port d'attache de ce navire ou, à défaut de port d'attache, dans l'Etat contractant dont l'exploitant du navire est un résident.

Article 9

Entreprises interdépendantes

Lorsque

1° une entreprise d'un Etat contractant participe directement ou indirectement à la direction, au contrôle ou au capital d'une entreprise de l'autre Etat contractant, ou que

2° les mêmes personnes participent directement ou indirectement à la direction, au contrôle ou au capital d'une entreprise d'un Etat contractant et d'une entreprise de l'autre Etat contractant,

et que, dans l'un et l'autre cas, les deux entreprises sont, dans leurs relations commerciales ou financières, liées par des conditions acceptées ou imposées qui diffèrent de celles qui seraient conclues entre des entreprises indépendantes, les bénéfices qui, sans ces conditions, auraient été obtenus par l'une des entreprises, mais n'ont pu l'être en fait à cause de ces conditions, peuvent être inclus dans les bénéfices de cette entreprise et imposés en conséquence.

Article 10

Dividendes

§ 1er. Les dividendes attribués par une société résidente d'un Etat contractant à un résident de l'autre Etat contractant sont imposables dans cet autre Etat.

§ 2. Toutefois, ces dividendes peuvent être imposés dans l'Etat contractant dont la société qui attribue les dividendes est un résident et selon la législation de cet Etat, mais l'impôt ainsi établi ne peut excéder 15 p.c. du montant brut des dividendes.

Les autorités compétentes des Etats contractants règlent d'un commun accord les modalités d'application de cette limitation.

Ce paragraphe ne concerne pas l'imposition de la société pour les bénéfices qui servent au paiement des dividendes.

§ 3. Le terme « dividendes » employé dans le présent article désigne les revenus provenant d'actions, actions ou bons de jouissance, parts de mine, parts de fondateurs ou autres parts bénéficiaires à l'exception des créances, ainsi que les revenus d'autres parts sociales soumis au même régime que les revenus d'actions par la législation fiscale de l'Etat dont la société distributrice est un résident.

Ce terme désigne notamment les revenus — même attribués sous la forme d'intérêts — imposables au titre de revenus de capitaux investis par les associés dans les sociétés autres que les sociétés par actions, résidentes de la Belgique.

§ 4. Les dispositions des paragraphes 1er et 2 ne s'appliquent pas lorsque le bénéficiaire des dividendes, résident d'un Etat contractant, a dans l'autre Etat contractant un établissement stable qui intervient à un titre quelconque dans les opérations génératrices de ces revenus. Dans ce cas, les dividendes sont imposables dans cet autre Etat conformément à sa législation.

§ 6. Voor de toepassing van de voorgaande paragrafen worden de winsten die aan de vaste inrichting kunnen worden toegerekend, ieder jaar volgens dezelfde methode bepaald, tenzij er een goede en genoegzame reden bestaat om anders te handelen.

§ 7. Indien in de winsten inkomstenbestanddelen zijn begrepen die afzonderlijk in andere artikelen van deze Overeenkomst worden behandeld, worden de bepalingen van die artikelen niet aangetast door de bepalingen van dit artikel.

Artikel 8

Zee- en luchtscheepvaartondernemingen

§ 1. Winsten uit de exploitatie van schepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer zijn slechts belastbaar in de overeenkomstsluitende Staat waarin de plaats van de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen.

§ 2. Indien de plaats van de werkelijke leiding van een zeescheepvaartonderneming zich aan boord van een schip bevindt, wordt deze plaats geacht te zijn gelegen in de overeenkomstsluitende Staat waarin de thuishaven van het schip is gelegen of, indien er geen thuishaven is, in de overeenkomstsluitende Staat waarvan de exploitant van het schip verblijfhouder is.

Artikel 9

Onderling afhankelijke ondernemingen

Indien :

1° een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat onmiddellijk of middellijk deelneemt aan de leiding van, aan het toezicht op, dan wel in het kapitaal van een onderneming van de andere overeenkomstsluitende Staat, of

2° dezelfde personen onmiddellijk of middellijk deelnemen aan de leiding van, aan het toezicht op, dan wel in het kapitaal van een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat en van een onderneming van de andere overeenkomstsluitende Staat,

en in het ene of in het andere geval tussen de twee ondernemingen in hun handels- of financiële betrekkingen, voorwaarden zijn aanvaard of opgelegd die afwijken van die welke zouden worden overeengekomen tussen onafhankelijke ondernemingen, mogen winsten, welke zonder deze voorwaarden door een van de ondernemingen zouden zijn behaald maar ten gevolge van die voorwaarden niet zijn behaald, worden begrepen in de winsten van die onderneming en dienovereenkomstig worden belast.

Artikel 10

Dividenden

§ 1. Dividenden toegekend door een vennootschap die verblijfhouder is van een overeenkomstsluitende Staat aan een verblijfhouder van de andere overeenkomstsluitende Staat, zijn in die andere Staat belastbaar.

§ 2. Die dividenden mogen echter in de overeenkomstsluitende Staat, waarvan de vennootschap die de dividenden toekent verblijfhouder is, overeenkomstig de wetgeving van die Staat worden belast, maar de aldus geheven belasting mag niet hoger zijn dan 15 t.h. van het brutobedrag van de dividenden.

De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten regelen in onderlinge overeenstemming de wijze van toepassing van deze beperking.

Deze paragraaf laat onverlet de belastingheffing van de vennootschap ter zake van de winsten waaruit de dividenden worden betaald.

§ 3. Het woord « dividenden » betekent in dit artikel inkomsten uit aandelen, genotsaandelen of rechten, mijn aandelen, oprichtersaandelen of andere winstaandelen met uitzondering van schuldvorderingen, alsmede inkomsten van andere maatschappelijke delen, die volgens de belastingwetgeving van de Staat, waarvan de uitkerende vennootschap verblijfhouder is, op dezelfde wijze inkomsten uit aandelen worden belast.

Het woord « dividenden » omvat met name inkomsten — zelfs toegekend in de vorm van interesten — die belastbaar zijn als inkomsten van belegde kapitalen van vennoten in andere vennootschappen dan op aandelen, die verblijfhouder van België zijn.

§ 4. De bepalingen van de paragrafen 1 en 2 zijn niet van toepassing, indien de genietende van de dividend, verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat, in de andere overeenkomstsluitende Staat een vaste inrichting heeft die op enige wijze optreedt bij de verrichtingen welke die inkomsten opleveren. In een zodanig geval zijn de dividend in die andere Staat belastbaar overeenkomstig de wetgeving van die Staat.

§ 5. Lorsqu'une société résidente d'un Etat contractant tire des bénéfices ou des revenus de l'autre Etat contractant, cet autre Etat ne peut percevoir aucun impôt sur les dividendes attribués par la société aux personnes qui ne sont pas des résidents de cet autre Etat ni aucun impôt au titre d'imposition complémentaire des bénéfices non distribués de la société, même si les dividendes attribués ou les bénéfices non distribués consistent en tout ou en partie en bénéfices ou revenus provenant de cet autre Etat.

La disposition qui précède n'empêche pas cet autre Etat d'imposer les dividendes susvisés lorsqu'ils sont encaissés ou recueillis sur son territoire ou lorsque le bénéficiaire de ces dividendes réside du premier Etat, à dans ledit autre Etat un établissement stable qui intervient à un titre quelconque dans les opérations génératrices de ces revenus.

Article 11

Intérêts

§ 1er. Les intérêts provenant d'un Etat contractant et attribués à un résident de l'autre Etat contractant sont imposables dans cet autre Etat.

§ 2. Toutefois, ces intérêts peuvent être imposés dans l'Etat contractant d'où ils proviennent et selon la législation de cet Etat, mais l'impôt ainsi établi ne peut excéder 15 p.c. du montant des intérêts. Les autorités compétentes des Etats contractants règlent d'un commun accord les modalités d'application de cette limitation.

§ 3. Le terme « intérêts » employé dans le présent article désigne les revenus des fonds publics, des obligations d'emprunts, assorties ou non de garanties hypothécaires ou d'une clause de participation aux bénéfices, et des créances ou dépôts de toute nature, ainsi que les lots d'emprunts et tous autres produits soumis au même régime que les revenus de sommes prêtées ou déposées par la législation fiscale de l'Etat d'où proviennent les revenus.

§ 4. Les dispositions des paragraphes 1er et 2 ne s'appliquent pas lorsque le bénéficiaire des intérêts, résident d'un Etat contractant, a dans l'autre Etat contractant un établissement stable qui intervient à un titre quelconque dans les opérations génératrices de ces revenus. Dans ce cas, les intérêts sont imposables dans cet autre Etat conformément à sa législation.

§ 5. Les intérêts sont considérés comme provenant d'un Etat contractant lorsque le débiteur est cet Etat lui-même, une subdivision politique, une collectivité locale ou un résident de cet Etat. Toutefois, lorsque le débiteur des intérêts, qu'il soit ou non résident d'un Etat contractant, a dans un Etat contractant un établissement stable pour lequel l'emprunt générateur des intérêts a été contracté et qui supporte comme telle la charge de ces intérêts, lesdits intérêts sont réputés provenir de l'Etat contractant où est situé l'établissement stable.

§ 6. Si, par suite de relations spéciales existant entre le débiteur et le créancier ou déposant ou que l'un et l'autre entretiennent avec des tierces personnes, le montant des intérêts, compte tenu de la créance ou du dépôt pour lequel ils sont attribués, excède celui dont seraient convenus le débiteur et le créancier ou déposant en l'absence de pareilles relations, la limitation de taux prévue au paragraphe 2 ne s'applique qu'à ce dernier montant. En ce cas, la partie excédentaire des intérêts reste imposable conformément à la législation de chaque Etat contractant et compte tenu des autres dispositions de la présente Convention applicables aux revenus auxquels cette partie excédentaire peut être assimilée.

Article 12

Redevances

§ 1er. Les redevances provenant d'un Etat contractant et attribuées à un résident de l'autre Etat contractant ne sont imposables que dans cet autre Etat.

§ 2. Le terme « redevances » employé dans le présent article désigne les rémunérations de toute nature payées pour l'usage ou la concession de l'usage d'un droit d'auteur sur une œuvre littéraire, artistique ou scientifique, y compris les films cinématographiques, d'un brevet, d'une marque de fabrique ou de

§ 5. Indien een vennootschap die verblijfhouder is van een overeenkomstsluitende Staat, winsten of inkomsten verkrijgt uit de andere overeenkomstsluitende Staat, mag die andere Staat geen belasting heffen op de dividenden, door die vennootschap toegekend aan personen die geen verblijfhouder van die andere Staat zijn, noch de niet uitgedeelde winst van de vennootschap onderwerpen aan een bijkomende belasting, zelfs indien de uitgekeerde dividend(en) of de niet uitgedeelde winst geheel of gedeeltelijk bestaan uit winst of inkomsten afkomstig uit die andere Staat.

De voorgaande bepaling belet de andere Staat niet de bedoelde dividend(en) te belasten indien deze op zijn grondgebied geïnd of verkregen zijn of wanneer de geniet(er) van die dividend(en), verblijfhouder van de eerstbedoelde Staat, in die andere Staat een vaste inrichting heeft die op enige wijze optreedt bij de verrichtingen welke die inkomsten opleveren.

Artikel 11

Interest

§ 1. Interest afkomstig uit een overeenkomstsluitende Staat en toegekend aan een verblijfhouder van de andere overeenkomstsluitende Staat is in die andere Staat belastbaar.

§ 2. Die interest mag echter in de overeenkomstsluitende Staat waaruit hij afkomstig is, overeenkomstig de wetgeving van die Staat worden belast, maar de aldus geheven belasting mag niet hoger zijn dan 15 t.h. van het bedrag van de interest. De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten regelen in onderlinge overeenstemming de wijze van toepassing van deze beperking.

§ 3. Het woord « interest » betekent in dit artikel inkomsten van overheidsfondsen, van leningobligaties met of zonder hypothecaire waarborg of recht van deelneming in de winsten, en van schuldvorderingen of deposito's van allerlei aard, alsmede loten van leningen en alle andere opbrengsten die overeenkomstig de belastingwetgeving van de Staat waaruit de inkomsten afkomstig zijn, op dezelfde wijze worden belast als inkomsten van geleende of gedeponeerde gelden.

§ 4. De bepalingen van de paragrafen 1 en 2 zijn niet van toepassing, indien de geniet(er) van de interest, verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat, in de andere overeenkomstsluitende Staat, een vaste inrichting heeft die op enige wijze optreedt bij de verrichtingen welke die inkomsten opleveren. In een zodanig geval is de interest in die andere Staat belastbaar overeenkomstig de wetgeving van die Staat.

§ 5. Interest wordt geacht uit een overeenkomstsluitende Staat afkomstig te zijn als de schuldenaar die Staat zelf is, een staatkundig onderdeel of een plaatselijke gemeenschap daarvan, of een verblijfhouder van die Staat. Indien evenwel de schuldenaar van de interest, ongeacht of hij verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat is of niet, in een overeenkomstsluitende Staat een vaste inrichting heeft ten behoeve waarvan de lening die de interest voortbrengt werd aangegaan en die de last van die interest als zodanig draagt, wordt die interest geacht afkomstig te zijn uit de overeenkomstsluitende Staat waarin de vaste inrichting is gelegen.

§ 6. Indien, ten gevolge van een bijzondere verhouding tussen de schuldenaar en de schuldeiser of deponent of tussen hen beiden en derden, het bedrag van de interest, gelet op de schuldvordering of het deposito waarvoor hij wordt toegekend, hoger is dan het bedrag dat zonder zulk een verhouding door de schuldenaar en de schuldeiser of deponent zou zijn overeengekomen, is de tariefbeperking volgens paragraaf 2 slechts op het laatstbedoelde bedrag van toepassing. In een zodanig geval blijft het daarboven uitgaande deel van de interest belastbaar overeenkomstig de wetgeving van elke overeenkomstsluitende Staat en met inachtneming van de overige bepalingen van deze Overeenkomst die van toepassing zijn op de inkomsten waarmede dat deel kan worden gelijkgesteld.

Artikel 12

Royalty's

§ 1. Royalty's afkomstig uit een overeenkomstsluitende Staat en toegekend aan een verblijfhouder van de andere overeenkomstsluitende Staat zijn slechts in die andere Staat belastbaar.

§ 2. Het woord « royalty's » betekent in dit artikel betalingen van elke aard als vergoeding voor het gebruik of voor het recht van gebruik van een auteursrecht op een werk op het gebied van letterkunde, kunst of wetenschap, films daaronder begrepen, van een octrooi, van een fabrieks- of handelsmerk, van een ontwerp

commerce, d'un dessin ou d'un modèle, d'un plan, d'une formule ou d'un procédé secrets, ainsi que pour l'usage ou la concession de l'usage d'un équipement industriel, commercial ou scientifique ne constituant pas un bien immobilier visé à l'article 6 et pour des informations ayant trait à une expérience acquise dans le domaine industriel, commercial ou scientifique.

§ 3. La disposition du paragraphe 1er ne s'applique pas lorsque le bénéficiaire des redevances, résident d'un Etat contractant, a dans l'autre Etat contractant un établissement stable qui intervient à un titre quelconque dans les opérations génératrices de ces revenus. Dans ce cas, les redevances sont imposables dans cet autre Etat conformément à sa législation.

§ 4. Les redevances sont considérées comme provenant d'un Etat contractant lorsque le débiteur est cet Etat lui-même, une subdivision politique, une collectivité locale ou un résident de cet Etat. Toutefois, lorsque le débiteur des redevances, qu'il soit ou non résident d'un Etat contractant, a dans un Etat contractant un établissement stable pour lequel le contrat donnant lieu au paiement des redevances a été conclu et qui supporte comme telle la charge de celles-ci, ces redevances sont réputées provenir de l'Etat contractant où est situé l'établissement stable.

§ 5. Si, par suite de relations spéciales existant entre le débiteur et le créancier ou que l'un et l'autre entretiennent avec des tierces personnes, le montant des redevances, compte tenu de la prestation pour laquelle elles sont attribuées, excède celui dont seraient convenus le débiteur et le créancier en l'absence de pareilles relations, la disposition du paragraphe 1er ne s'applique qu'à ce dernier montant. En ce cas, la partie excédentaire des redevances reste imposable conformément à la législation de chaque Etat contractant et compte tenu des autres dispositions de la présente Convention applicables aux revenus auxquels cette partie excédentaire peut être assimilée.

Article 13

Gains en capital

§ 1er. Les gains provenant de l'aliénation des biens immobiliers tels qu'ils sont définis à l'article 6, paragraphe 2, sont imposables dans l'Etat contractant où ces biens sont situés.

§ 2. Les gains provenant de l'aliénation de biens mobiliers par un résident d'un Etat contractant sont imposables dans l'autre Etat contractant lorsque le cédant a dans cet autre Etat contractant un établissement stable ou une base fixe qui intervient à un titre quelconque dans les opérations génératrices de ces gains. Les règles prévues à l'article 7, paragraphes 2 et 3, s'appliquent à la détermination du montant desdits gains.

Toutefois, les gains provenant de l'aliénation de navires ou d'aéronefs exploités en trafic international, ainsi que des biens mobiliers affectés à leur exploitation, ne sont imposables que dans l'Etat contractant où est situé le siège de la direction effective de l'entreprise.

§ 3. Sauf dans l'éventualité visée au paragraphe 2, alinéa 1er, les gains provenant de l'aliénation de tous biens autres que ceux qui sont mentionnés aux paragraphes 1er et 2, y compris une participation dans une société, ne sont imposables que dans l'Etat contractant dont le cédant est un résident.

Article 14

Professions libérales

§ 1er. Les revenus qu'un résident d'un Etat contractant tire d'une profession libérale ou d'autres activités indépendantes de caractère analogue ne sont imposables que dans cet Etat, à moins que ce résident ne dispose de façon habituelle dans l'autre Etat contractant d'une base fixe pour l'exercice de ses activités. S'il dispose d'une telle base, les revenus sont imposables dans l'autre Etat, mais uniquement dans la mesure où ils sont imputables aux activités exercées à l'intervention de ladite base fixe.

of model, van een plan, van een geheim recept of werkwijze, dan wel voor het gebruik of voor het recht van gebruik van een nijverheids-, handels-, of wetenschappelijke uitrusting die geen onroerend goed is als bedoeld in artikel 6, of voor inlichtingen omtrent ervaringen op het gebied van nijverheid, handel of wetenschap.

§ 3. De bepaling van paragraaf 1 is niet van toepassing, indien de genietende van de royalty's, verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat, in de andere overeenkomstsluitende Staat een vaste inrichting heeft die op enige wijze optreedt bij de verrichtingen welke die inkomsten opleveren. In een zodanig geval zijn de royalty's in die andere Staat belastbaar overeenkomstig de wetgeving van die Staat.

§ 4. Royalty's worden geacht uit een overeenkomstsluitende Staat afkomstig te zijn als de schuldenaar die Staat zelf is, een staatkundig onderdeel of een plaatselijke gemeenschap daarvan, of een verblijfhouder van die Staat. Indien evenwel de schuldenaar van de royalty's, ongeacht of hij verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat is of niet, in een overeenkomstsluitende Staat een vaste inrichting heeft ten behoeve waarvan de overeenkomst welke tot de betaling van de royalty's aanleiding geeft werd aangegaan en die de last van de royalty's als zodanig draagt, worden die royalty's geacht afkomstig te zijn uit de overeenkomstsluitende Staat waarin de vaste inrichting is gelegen.

§ 5. Indien ten gevolge van een bijzondere verhouding tussen de schuldenaar en de genietende of tussen hen beiden en derden het bedrag van de royalty's, gelet op de prestatie waarvoor zij worden toegekend, hoger is dan het normale bedrag dat zonder zulk een verhouding door de schuldenaar en de genietende zou zijn overeengekomen, is de bepaling van paragraaf 1 slechts op het laatstbedoelde bedrag van toepassing. In een zodanig geval blijft het daarboven uitgaande deel van de royalty's belastbaar overeenkomstig de wetgeving van elke overeenkomstsluitende Staat en met inachtneming van de overige bepalingen van deze Overeenkomst die van toepassing zijn op de inkomsten waarmede dat deel kan worden gelijkgesteld.

Artikel 13

Vermogenswinsten

§ 1. Winsten verkregen uit de vervreemding van onroerende goederen als omschreven in artikel 6, paragraaf 2, zijn belastbaar in de overeenkomstsluitende Staat waarin die goederen zijn gelegen.

§ 2. Winsten door een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat verkregen uit de vervreemding van roerende goederen zijn belastbaar in de andere overeenkomstsluitende Staat indien de vervreemder in die andere overeenkomstsluitende Staat een vaste inrichting of een vaste basis heeft die op enige wijze optreedt bij de verrichtingen welke die inkomsten opleveren. De regels van artikel 7, paragrafen 2 en 3, zijn van toepassing bij het bepalen van het bedrag van die winsten.

Winsten verkregen uit de vervreemding van schepen en luchtvaartuigen geëxploiteerd in internationaal verkeer, alsmede van roerende goederen die voor de exploitatie daarvan worden gebezigd, zijn evenwel belastbaar in de overeenkomstsluitende Staat waarin de plaats van de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen.

§ 3. Behalve in gevallen als bedoeld zijn in paragraaf 2, lid 1, zijn winsten verkregen uit de vervreemding van alle andere roerende goederen dan die welke vermeld zijn in paragrafen 1 en 2, daaronder begrepen een participatie in een vennootschap, slechts belastbaar in de overeenkomstsluitende Staat waarvan de vervreemder verblijfhouder is.

Artikel 14

Vrije beroepen

§ 1. Inkomsten verkregen door een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat uit de uitoefening van een vrij beroep of andere zelfstandige werkzaamheden van soortgelijke aard zijn slechts in die Staat belastbaar, tenzij die verblijfhouder in de andere overeenkomstsluitende Staat voor het verrichten van zijn werkzaamheden geregeld over een vaste basis beschikt. Indien hij over zulk een vaste basis beschikt, zijn de inkomsten in de andere Staat belastbaar, maar slechts voor zover zij kunnen worden toegerekend aan de werkzaamheden welke met behulp van die vaste basis worden uitgeoefend.

§ 2. L'expression « professions libérales » comprend en particulier les activités indépendantes d'ordre scientifique, littéraire, artistique, éducatif ou pédagogique, ainsi que les activités indépendantes des médecins, avocats, ingénieurs, architectes, dentistes et comptables.

Article 15
Professions dépendantes

§ 1er. Sous réserve des dispositions des articles 16, 18, 19 et 20, les salaires, traitements et autres rémunérations similaires qu'un résident d'un Etat contractant reçoit au titre d'un emploi salarié ne sont imposables que dans cet Etat, à moins que l'emploi ne soit exercé dans l'autre Etat contractant. Si l'emploi y est exercé, les rémunérations reçues à ce titre sont imposables dans cet autre Etat.

§ 2. Par dérogation au paragraphe 1er et sous la réserve y mentionnée, les rémunérations qu'un résident d'un Etat contractant reçoit au titre d'un emploi salarié exercé dans l'autre Etat contractant, ne sont imposables que dans le premier Etat si

1° elles rétribuent l'activité exercée dans l'autre Etat pendant une période ou des périodes n'excédant pas au total 183 jours au cours de l'année civile;

2° les rémunérations sont payées par un employeur ou au nom d'un employeur qui n'est pas résident de l'autre Etat; et

3° la charge des rémunérations n'est pas supportée comme telle par un établissement stable ou une base fixe que l'employeur a dans l'autre Etat.

§ 3. Par dérogation aux paragraphes 1er et 2 et sous la réserve mentionnée au paragraphe 1er, les rémunérations au titre d'un emploi salarié exercé à bord d'un navire ou d'un aéronef en trafic international sont imposables dans l'Etat contractant où est situé le siège de la direction effective de l'entreprise.

Article 16
Administrateurs et commissaires (sindaci) de sociétés

§ 1er. Les tantièmes, jetons de présence et autres rétributions similaires qu'un résident d'un Etat contractant reçoit en sa qualité de membre du conseil d'administration ou de surveillance ou d'un autre organe analogue d'une société par actions, résidente de l'autre Etat contractant, sont imposables dans cet autre Etat.

Cette disposition s'applique également aux tantièmes, jetons de présence et autres rétributions similaires qui sont attribués à un administrateur ou commissaire par une société en commandite par actions, une société à responsabilité limitée et une société coopérative, résidente de l'Italie, ainsi qu'à un associé commandité par une société en commandite par actions résidente de la Belgique.

§ 2. Les rémunérations normales perçues en une autre qualité par une personne visée au paragraphe 1er sont imposables, suivant leur nature, d'après l'article 14 ou l'article 15.

Article 17
Artistes ou sportifs

Nonobstant les dispositions des articles 14 et 15, les revenus que les professionnels du spectacle, tels les artistes de théâtre, de cinéma, de la radio ou de la télévision et les musiciens, ainsi que les sportifs retirent de leurs activités personnelles en cette qualité sont imposables dans l'Etat contractant où ces activités sont exercées.

Article 18
Pensions

Sous réserve des dispositions de l'article 19, les pensions et autres rémunérations similaires, versées à un résident d'un Etat contractant au titre d'un emploi antérieur, ne sont imposables que dans cet Etat.

Article 19
Rémunérations et pensions publiques

§ 1er. Les rémunérations, y compris les pensions, versées par un Etat contractant ou une de ses subdivisions politiques ou collectivités locales, soit directement, soit par prélèvement sur des

§ 2. De l'expression « professions libérales » omvat met name zelfstandige werkzaamheden op het gebied van wetenschap, letterkunde, kunst, opvoeding of onderwijs, alsmede de zelfstandige werkzaamheden van artsen, advocaten, ingenieurs, architecten, tandartsen en accountants.

Artikel 15
Niet zelfstandige beroepen

§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 16, 18, 19 en 20, zijn lonen, salarissen en andere soortgelijke beloningen verkregen door een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat ter zake van een dienstbetrekking slechts in die Staat belastbaar, tenzij de dienstbetrekking in de andere overeenkomstsluitende Staat wordt uitgeoefend. Indien de dienstbetrekking aldaar wordt uitgeoefend, zijn de ter zake daarvan verkregen beloningen in die andere Staat belastbaar.

§ 2. In afwijking van paragraaf 1 en onder het aldaar vermelde voorbehoud zijn beloningen verkregen door een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat ter zake van een in de andere overeenkomstsluitende Staat uitgeoefende dienstbetrekking slechts in de eerstbedoelde Staat belastbaar, indien :

1° de beloningen werkzaamheden vergelden, die in de andere Staat werden uitgeoefend tijdens een tijdvak of tijdvakken welke gedurende het kalenderjaar een totaal van 183 dagen niet te boven gaan;

2° de beloningen worden betaald door of namens een werkgever die geen verblijfhouder van de andere Staat is, en

3° de last van de beloningen als zodanig niet wordt gedragen door een vaste inrichting of een vaste basis, die de werkgever in de andere Staat heeft.

§ 3. In afwijking van de paragrafen 1 en 2 en onder het in paragraaf 1 gemaakte voorbehoud zijn beloningen ter zake van een dienstbetrekking uitgeoefend aan boord van een schip of luchtvaartuig in internationaal verkeer belastbaar in de overeenkomstsluitende Staat waarin de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen.

Artikel 16
Beheerders en commissarissen (sindaci) van vennootschappen

§ 1. Tantièmes, presentiegelden en andere soortgelijke uitkeringen, door een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat verkregen in zijn hoedanigheid van lid van de raad van beheer of van toezicht, of van een gelijkaardig orgaan van een vennootschap op aandelen, die verblijfhouder is van de andere overeenkomstsluitende Staat, zijn in die andere Staat belastbaar.

Deze bepaling is ook van toepassing op de tantièmes, presentiegelden en andere soortgelijke uitkeringen die aan een beheerder of commissaris worden toegekend door een vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen, een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid en een coöperatieve vennootschap, verblijfhouder van Italië, alsmede aan een gecommanditeerde vennoot door een vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen, verblijfhouder van België.

§ 2. De normale beloningen die in een andere hoedanigheid zijn ontvangen door een in paragraaf 1 bedoelde persoon zijn, naar gelang van hun aard, volgens artikel 14 of 15 belastbaar.

Artikel 17
Artiesten of sportbeoefenaars

Niettegenstaande de bepalingen van de artikelen 14 en 15 zijn inkomsten die beroepsartiesten, zoals toneelspelers, film-, radio- of televisieartiesten en musici, alsmede sportbeoefenaars, als zodanig verkrijgen uit hun persoonlijke werkzaamheden, belastbaar in de overeenkomstsluitende Staat waarin die werkzaamheden worden verricht.

Artikel 18
Pensioenen

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 19 zijn pensioenen en andere soortgelijke beloningen, betaald aan een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat ter zake van een vroegere dienstbetrekking, slechts in die Staat belastbaar.

Artikel 19
Openbare beloningen en pensioenen

§ 1. Beloningen, daaronder begrepen pensioenen, door een overeenkomstsluitende Staat of door een staatkundig onderdeel of een plaatselijke gemeenschap daarvan, ofwel rechtstreeks ofwel uit

fonds qu'ils ont constitués, à une personne physique au titre de services rendus à cet Etat ou à cette subdivision ou collectivité dans l'exercice de fonctions de caractère public, sont imposables dans cet Etat.

Cette disposition ne s'applique pas lorsque le bénéficiaire de ces revenus possède la nationalité de l'autre Etat sans posséder en même temps la nationalité du premier Etat.

§ 2. Les dispositions du paragraphe 1er ne s'appliquent pas aux rémunérations ou pensions versées au titre de services rendus dans le cadre d'une activité commerciale ou industrielle exercée par un Etat contractant ou par une de ses subdivisions politiques ou collectivités locales.

Article 20

Professeurs

Les rémunérations quelconques des professeurs et autres membres du personnel enseignant, résidents d'un Etat contractant, qui séjournent temporairement dans l'autre Etat contractant pour y enseigner ou s'y livrer à des recherches scientifiques, pendant une période n'excédant pas deux ans, dans une université ou dans une autre institution d'enseignement ou de recherche scientifique sans but lucratif, ne sont imposables que dans le premier Etat.

Article 21

Etudiants, stagiaires ou apprentis

Les sommes qu'un étudiant, un stagiaire ou un apprenti qui est, ou qui était auparavant, un résident d'un Etat contractant et qui séjourne dans l'autre Etat contractant à seule fin d'y poursuivre ses études ou sa formation, reçoit pour couvrir ses frais d'entretien, d'études ou de formation ne sont pas imposables dans cet autre Etat, à condition qu'elles proviennent de sources situées en dehors de cet autre Etat.

Article 22

Revenus non expressément mentionnés

Un résident d'un Etat contractant n'est pas imposable dans l'autre Etat contractant sur les éléments de son revenu qui sont d'une nature ou proviennent de sources non mentionnées dans les articles précédents si, suivant la législation du premier Etat, il y est imposable sur ces éléments de revenu.

IV. — DISPOSITIONS POUR EVITER LA DOUBLE IMPOSITION

Article 23

§ 1er. Lorsqu'un résident d'un Etat contractant reçoit des revenus non visés au paragraphe 3 ci-après qui sont imposables dans l'autre Etat contractant conformément aux dispositions de la présente Convention, le premier Etat exempte de l'impôt ces revenus, mais il peut, pour calculer le montant de ses impôts sur le reste du revenu de ce résident, appliquer le même taux que si les revenus en question n'avaient pas été exemptés.

§ 2. Lorsque, conformément à la législation d'un Etat contractant, des pertes subies par une entreprise de cet Etat dans un établissement stable situé dans l'autre Etat ont été effectivement déduites des bénéfices de cette entreprise pour son imposition dans le premier Etat, l'exemption prévue au paragraphe 1er ne s'applique pas dans ce premier Etat aux bénéfices d'autres périodes imposables qui sont imputables à cet établissement, dans la mesure où ces bénéfices ont aussi été exemptés d'impôt dans l'autre Etat en raison de leur compensation avec lesdites pertes.

§ 3. Sous réserve des paragraphes 4 et 5 ci-après, lorsqu'un résident d'un Etat contractant reçoit des revenus qui, conformément aux dispositions des articles 10, paragraphe 2, 11, paragraphes 2 et 6, et 12, paragraphe 5, ont été effectivement imposés dans l'autre Etat contractant, le premier Etat accorde sur l'impôt dû sur ces revenus par ledit résident une déduction égale à 15 p.c. du montant des revenus susvisés qui est compris dans la base imposable au nom de ce résident.

door hen in het leven geroepen fondsen betaald aan een natuurlijke persoon ter zake van diensten bewezen aan die Staat of aan dat onderdeel of die gemeenschap in de uitoefening van overheidsfuncties, zijn in die Staat belastbaar.

Deze bepaling is niet van toepassing indien de genietende van die inkomsten onderdaan is van de andere Staat zonder terzeldertijd onderdaan te zijn van de eerstbedoelde Staat.

§ 2. De bepalingen van paragraaf 1 zijn niet van toepassing op beloningen of pensioenen ter zake van diensten verricht in verband met enig handels- of nijverheidsbedrijf uitgeoefend door een overeenkomstsluitende Staat of door een staatkundig onderdeel of een plaatselijke gemeenschap daarvan.

Artikel 20

Leraren

Alle beloningen van hoogleraren en andere leden van het onderwijzend personeel, die verblijfhouder zijn van een overeenkomstsluitende Staat en tijdelijk in de andere overeenkomstsluitende Staat verblijven om aldaar gedurende een tijdvak van ten hoogste twee jaar onderwijs te geven of wetenschappelijk onderzoek te verrichten aan een universiteit of een andere onderwijsinstelling of wetenschappelijke instelling zonder winst-oogmerken, zijn slechts in de eerstbedoelde Staat belastbaar.

Artikel 21

Studenten, stagiaires en leerlingen

Sommen ten behoeve van zijn onderhoud, onderwijs of opleiding ontvangen door een student, een leerling of een voor een beroep of bedrijf opgeleid wordende persoon, die verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat is of vroeger was en uitsluitend voor zijn onderwijs of opleiding in de andere overeenkomstsluitende Staat verblijft, zijn in die andere Staat niet belastbaar, op voorwaarde dat die sommen afkomstig zijn uit bronnen buiten die andere Staat.

Artikel 22

Niet uitdrukkelijk vermelde inkomsten

Een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat is in de andere overeenkomstsluitende Staat niet belastbaar ter zake van bestanddelen van zijn inkomen die naar hun aard of hun afkomst niet in de voorgaande artikelen zijn vermeld, indien hij overeenkomstig de wetgeving van de eerstbedoelde Staat aldaar belastbaar is ter zake van die bestanddelen van het inkomen.

IV. — BEPALINGEN TOT VOORKOMING VAN DUBBELE BELASTING

Artikel 23

§ 1. Indien een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat niet in paragraaf 3 hierna bedoelde inkomsten ontvangt die overeenkomstig de bepalingen van deze Overeenkomst in de andere overeenkomstsluitende Staat belastbaar zijn, stelt de eerste Staat deze inkomsten vrij van belasting, maar om het bedrag van zijn belastingen over het overige inkomen van die verblijfhouder te berekenen mag hij hetzelfde tarief toepassen alsof die inkomsten niet waren vrijgesteld.

§ 2. Indien overeenkomstig de wetgeving van een overeenkomstsluitende Staat verliezen, welke een onderneming van deze Staat in een in de andere Staat gelegen vaste inrichting heeft geleden, voor de belastingheffing van die onderneming in de eerstbedoelde Staat werkelijk in mindering van de winsten werden gebracht, is de vrijstelling overeenkomstig paragraaf 1 in de eerstbedoelde Staat niet van toepassing op de winsten van andere belastbare tijdperken, die aan die inrichting kunnen worden toegerekend, in zover die winsten in de andere Staat ook van belastingen werden vrijgesteld wegens hun compensatie met die verliezen.

§ 3. Onder voorbehoud van de paragrafen 4 en 5 hierna, indien een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat inkomsten verkrijgt die overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 10, paragraaf 2, 11, paragrafen 2 en 6, en 12, paragraaf 5, in de andere overeenkomstsluitende Staat werkelijk werden belast, verleent de eerstbedoelde Staat op de belasting, door deze verblijfhouder op die inkomsten verschuldigd, een vermindering gelijk aan 15 t.h. van het bedrag van bedoelde inkomsten dat in het belastbare inkomen van die verblijfhouder is begrepen.

§ 4. En ce qui concerne les revenus visés au paragraphe 3 qui sont tirés de Belgique par un résident de l'Italie, la déduction prévue à cette disposition ne s'appliquera que dans l'éventualité où lesdits revenus seraient imposables à l'impôt sur les revenus de la richesse mobilière.

§ 5. Lorsqu'une société résidente de la Belgique a la propriété d'actions ou parts d'une société par actions, résidente de l'Italie, les dividendes qui lui sont attribués par cette dernière société et qui ont été soumis au régime prévu à l'article 10, paragraphe 2, sont exemptés d'impôt des sociétés en Belgique, dans la mesure où cette exemption serait accordée si les deux sociétés étaient résidentes de la Belgique.

V. — DISPOSITIONS SPECIALES

Article 24

Non-discrimination

§ 1er. Les nationaux d'un Etat contractant ne sont soumis dans l'autre Etat contractant à aucune imposition ou obligation y relative qui est autre ou plus lourde que celle à laquelle sont ou pourront être assujettis les nationaux de cet autre Etat se trouvant dans la même situation.

§ 2. Le terme « nationaux » désigne :

1° toutes les personnes physiques qui possèdent la nationalité d'un Etat contractant;

2° toutes les personnes morales, sociétés de personnes et associations constituées conformément à la législation en vigueur dans un Etat contractant.

§ 3. Les apatrides ne sont soumis dans un Etat contractant à aucune imposition ou obligation y relative qui est autre ou plus lourde que celle à laquelle sont ou pourront être assujettis les nationaux de cet Etat se trouvant dans la même situation.

§ 4. Les personnes physiques résidentes d'un Etat contractant qui sont imposables dans l'autre Etat, y bénéficient, pour l'assiette des impôts visés à l'article 2, des exemptions, abattements à la base, déductions ou autres avantages, qui sont accordés, en raison de leurs charges de famille, aux personnes physiques, ressortissantes de cet autre Etat, qui n'en sont pas des résidents et qui se trouvent dans la même situation.

§ 5. L'imposition d'un établissement stable qu'une entreprise d'un Etat contractant a dans l'autre Etat contractant n'est pas établie dans cet autre Etat d'une façon moins favorable que l'imposition des entreprises de cet autre Etat qui exercent la même activité.

§ 6. Les entreprises d'un Etat contractant, dont le capital est en totalité ou en partie, directement ou indirectement, détenu ou contrôlé par un ou plusieurs résidents de l'autre Etat contractant, ne sont soumises dans le premier Etat contractant à aucune imposition ou obligation y relative, qui est autre ou plus lourde que celle à laquelle sont ou pourront être assujetties les autres entreprises de même nature de ce premier Etat.

§ 7. Le terme « imposition » désigne, dans le présent article, les impôts de toute nature ou dénomination.

Article 25

Procédure amiable

§ 1er. Lorsqu'un résident d'un Etat contractant estime que les mesures prises par un Etat contractant ou par chacun des deux Etats entraînent ou entraîneront pour lui une double imposition non conforme à la présente Convention, il peut, sans préjudice des recours prévus par la législation nationale de ces Etats, adresser à l'autorité compétente de l'Etat contractant dont il est un résident, une demande écrite de révision de cette imposition. Pour être recevable, ladite demande doit être présentée dans un délai de deux ans à compter de la notification ou de la perception à la source de la seconde imposition.

§ 4. Met betrekking tot de in paragraaf 3 bedoelde inkomsten die in België worden verkregen door een verblijfhouder van Italië, zal de in die bepaling bedoelde vermindering slechts van toepassing zijn ingeval die inkomsten belastbaar zijn in de belasting op inkomen van roerende rijkdom.

§ 5. Indien een vennootschap, verblijfhouder van België, aandelen of delen in eigendom bezit van een vennootschap aan aandelen die verblijfhouder is van Italië, worden de dividenden die haar door de laatstvermelde vennootschap worden toegekend en aan de in artikel 10, paragraaf 2, bedoelde regeling werden onderworpen, in België vrijgesteld van de vennootschapsbelasting voor zover vrijstelling zou worden verleend indien beide vennootschappen verblijfhouder van België waren geweest.

V. — BIJZONDERE BEPALINGEN

Artikel 24

Non-discriminatie

§ 1. Onderdanen van een overeenkomstsluitende Staat worden in de andere overeenkomstsluitende Staat niet onderworpen aan enige belastingheffing of daarmede verband houdende verplichting, die anders of drukkender is dan de belastingheffing en daarmede verband houdende verplichtingen, waaraan onderdanen van die andere Staat onder gelijke omstandigheden zijn of kunnen worden onderworpen.

§ 2. De uitdrukking « onderdanen » betekent :

1° alle natuurlijke personen, die de nationaliteit van een overeenkomstsluitende Staat bezitten;

2° alle rechtspersonen, personenvennootschappen en verenigingen, opgericht overeenkomstig de wetgeving die van kracht is in een overeenkomstsluitende Staat.

§ 3. Staatlozen worden in een overeenkomstsluitende Staat niet onderworpen aan enige belastingheffing of daarmede verband houdende verplichting die anders of drukkender is dan de belastingheffing en daarmede verband houdende verplichtingen, waaraan onderdanen van die Staat onder gelijke omstandigheden zijn of kunnen worden onderworpen.

§ 4. Natuurlijke personen die verblijfhouder zijn van een overeenkomstsluitende Staat en die in de andere Staat belastbaar zijn, genieten aldaar voor de vestiging van de in artikel 2 bedoelde belastingen de vrijstellingen, aftrekken, verminderingen of andere tegemoetkomingen, die uit hoofde van gezinslasten worden verleend aan natuurlijke personen, onderdanen van die andere Staat, die daarvan geen verblijfhouder zijn en zich onder gelijke omstandigheden bevinden.

§ 5. De belastingheffing van een vaste inrichting, die een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat in de andere overeenkomstsluitende Staat heeft, is in die andere Staat niet ongunstiger dan de belastingheffing van ondernemingen van die andere Staat die dezelfde werkzaamheden uitoefenen.

§ 6. Ondernemingen van een overeenkomstsluitende Staat, waarvan het kapitaal geheel of ten dele onmiddellijk of middellijk in het bezit is van, of wordt beheerst door één of meer verblijfhouders van de andere overeenkomstsluitende Staat, worden in de eerstbedoelde Staat niet onderworpen aan enige belastingheffing of daarmede verband houdende verplichting, die anders of drukkender is dan de belastingheffing en daarmede verband houdende verplichtingen, waaraan andere soortgelijke ondernemingen van die eerstbedoelde Staat zijn of kunnen worden onderworpen.

§ 7. In dit artikel betekent de uitdrukking « belastingheffing » belastingen van alle aard of benaming.

Artikel 25

Regeling voor onderling overleg

§ 1. Indien een verblijfhouder van een overeenkomstsluitende Staat van oordeel is dat de maatregelen van een overeenkomstsluitende Staat of van beide Staten voor hem leiden of zullen leiden tot een dubbele belastingheffing die niet in overeenstemming is met deze Overeenkomst, kan hij, onverminderd de rechtsmiddelen waarin de nationale wetgeving van die Staten voorziet, schriftelijk een verzoek om herziening van die belastingheffing richten aan de bevoegde autoriteit van de overeenkomstsluitende Staat, waarvan hij verblijfhouder is. Om ontvankelijk te zijn moet dat verzoek worden ingediend binnen een termijn van twee jaren vanaf de betekening of de inhouding bij de bron van de tweede aanslag.

§ 2. Cette autorité compétente s'efforce, si la réclamation lui paraît fondée et si elle n'est pas elle-même en mesure d'apporter une solution satisfaisante, de régler la question par voie d'accord amiable avec l'autorité compétente de l'autre Etat contractant, en vue d'éviter une double imposition non conforme à la Convention.

§ 3. Les autorités compétentes des Etats contractants s'efforcent, par voie d'accord amiable, de résoudre les difficultés ou de dissiper les doutes auxquels peut donner lieu l'application de la Convention.

§ 4. Les autorités compétentes des Etats contractants se concertent au sujet des mesures administratives nécessaires à l'exécution des dispositions de la Convention et notamment au sujet des justifications à fournir par les résidents de chaque Etat pour bénéficier dans l'autre Etat des exemptions ou réductions d'impôts prévues à cette Convention.

Article 26

Echange de renseignements

§ 1er. Les autorités compétentes des Etats contractants échangent les renseignements nécessaires pour appliquer les dispositions de la présente Convention et celles des lois internes des Etats contractants relatives aux impôts visés par la Convention dans la mesure où l'imposition qu'elles prévoient est conforme à la Convention.

Tout renseignement ainsi obtenu doit être tenu secret et ne peut être communiqué, en dehors du contribuable ou de son mandataire, qu'aux personnes ou autorités chargées de l'établissement ou du recouvrement des impôts visés par la Convention et des réclamations et recours y relatifs, ainsi qu'aux autorités judiciaires.

§ 2. Les dispositions du paragraphe 1er ne peuvent en aucun cas être interprétées comme imposant à l'un des Etats contractants l'obligation :

1° de prendre des dispositions administratives dérogeant à sa propre législation ou à sa pratique administrative ou à celles de l'autre Etat contractant;

2° de fournir des renseignements qui ne pourraient être obtenus sur la base de sa propre législation ou dans le cadre de sa pratique administrative normale ou de celles de l'autre Etat contractant;

3° de transmettre des renseignements qui révéleraient un secret commercial, industriel, professionnel ou un procédé commercial ou des renseignements dont la communication serait contraire à l'ordre public.

Article 27

Assistance au recouvrement

Chaque Etat contractant recouvre, comme s'il s'agissait de son propre impôt, tout impôt visé à l'article 2 de la présente Convention, qui est dû dans l'autre Etat contractant et dont la perception est nécessaire pour que des exemptions ou réductions d'impôt prévues par cette Convention ne soient pas obtenues par des personnes qui n'y ont pas droit.

Article 28

Divers

§ 1er. Les dispositions de la présente Convention ne portent pas atteinte aux privilèges fiscaux dont bénéficient les membres des missions diplomatiques et des postes consulaires en vertu soit des règles générales du droit des gens, soit des dispositions d'accords particuliers.

§ 2. La Convention ne s'applique pas aux organisations internationales, à leurs organes ou à leurs fonctionnaires, ni aux personnes qui sont membres d'une mission diplomatique ou d'un poste consulaire d'un Etat tiers, lorsqu'ils se trouvent sur le territoire d'un Etat contractant et ne sont pas traités comme des résidents dans l'un ou l'autre Etat contractant en matière d'impôts sur le revenu.

§ 2. Die bevoegde autoriteit tracht, indien het bezwaar haar gegrond voorkomt en indien zij niet zelf in staat is tot een bevredigende oplossing te komen, de aangelegenheid in onderlinge overeenstemming met de bevoegde autoriteit van de andere overeenkomstsluitende Staat te regelen, ten einde een dubbele belastingheffing die niet in overeenstemming is met de Overeenkomst, te vermijden.

§ 3. De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten trachten moeilijkheden of twijfelpunten die mochten rijzen met betrekking tot de toepassing van de Overeenkomst in onderlinge overeenstemming op te lossen.

§ 4. De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten plegen overleg omtrent de administratieve maatregelen die voor de uitvoering van de bepalingen van de Overeenkomst nodig zijn en met name omtrent de bewijzen die de verblijfhouders van elke Staat moeten voorleggen om in de andere Staat de bij deze Overeenkomst vastgestelde belastingvrijstellingen of -verminderingen te genieten.

Artikel 26

Uitwisseling van inlichtingen

§ 1. De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten wisselen de inlichtingen uit die nodig zijn om uitvoering te geven aan de bepalingen van deze Overeenkomst en aan die van de nationale wetten van de overeenkomstsluitende Staten met betrekking tot de belastingen waarop de Overeenkomst van toepassing is, voor zover de belastingheffing waarin deze voorzien in overeenstemming is met de Overeenkomst.

Elke aldus bekomen inlichting moet geheim worden gehouden en mag, buiten de belastingplichtige of zijn gevolmachtigde, slechts worden medegedeeld aan personen of autoriteiten die belast zijn met de vestiging of de invordering van de in de Overeenkomst bedoelde belastingen en met de desbetreffende bezwaarschriften en verhalen, alsmede aan de gerechtelijke autoriteiten.

§ 2. In geen geval mogen de bepalingen van paragraaf 1 aldus worden uitgelegd, dat zij een van de overeenkomstsluitende Staten de verplichting opleggen :

1° administratieve maatregelen te nemen, welke afwijken van zijn eigen wetgeving of van zijn administratieve praktijk of van die van de andere overeenkomstsluitende Staat;

2° bijzonderheden te verstrekken, die niet verkrijgbaar zouden zijn volgens zijn eigen wetgeving of binnen het raam van zijn normale administratieve praktijk of die van de andere overeenkomstsluitende Staat;

3° inlichtingen te verstrekken, die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen, dan wel inlichtingen waarvan het verstrekken in strijd zou zijn met de openbare orde.

Artikel 27

Invorderingsbijstand

Elke overeenkomstsluitende Staat vordert, alsof het om zijn eigen belasting ging, alle in artikel 2 van deze Overeenkomst bedoelde belastingen in, die in de andere overeenkomstsluitende Staat verschuldigd zijn en waarvan de heffing noodzakelijk is opdat de belastingvrijstellingen of -verminderingen waarin deze Overeenkomst voorziet niet worden bekomen door personen die er geen recht op hebben.

Artikel 28

Varia

§ 1. De bepalingen van deze Overeenkomst tasten in geen enkel opzicht de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke zendingen of consulaire posten ontnemen aan de algemene regelen van het volkenrecht of aan de bepalingen van bijzondere akkoorden.

§ 2. De Overeenkomst is niet van toepassing op internationale organisaties, hun organen of hun ambtenaren, noch op leden van een diplomatieke zending of een consulaire post van een derde Staat, wanneer deze zich op het grondgebied van een overeenkomstsluitende Staat bevinden en op het stuk van inkomstenbelastingen in de ene of de andere overeenkomstsluitende Staat niet als verblijfhouders worden behandeld.

§ 3. Les dispositions de la Convention n'empêchent pas un Etat contractant d'établir à charge des sociétés résidentes de cet Etat les impôts dus, conformément à sa législation, en cas de rachat par ces sociétés de leurs propres actions ou parts ou à l'occasion du partage de l'avoir social.

§ 4. Les Ministres des Finances des Etats contractants ou leurs délégués mandatés à cette fin communiquent directement entre eux aux fins prévues par la Convention.

Article 29

Entrée en vigueur

§ 1er. La présente Convention sera ratifiée et les instruments de ratification seront échangés le plus tôt possible à Rome.

§ 2. La présente Convention entrera en vigueur le quinzième jour suivant celui de l'échange des instruments de ratification et elle s'appliquera :

a) aux impôts dus à la source sur les revenus attribués ou mis en paiement à partir du 1er janvier 1967;

b) aux autres impôts établis sur des revenus de périodes imposables prenant fin à partir du 1er janvier 1967.

§ 3. Toutefois, en ce qui concerne la Belgique :

1° les dispositions des articles 10 et 11 s'appliqueront aux revenus attribués à partir du 1er janvier 1963;

2° les dispositions de l'article 23, paragraphe 1er, s'appliqueront aux revenus de périodes imposables prenant fin à partir du 31 décembre 1963;

3° les dispositions de l'article 23, paragraphes 3 et 5, s'appliqueront aux revenus de toute période imposable donnant lieu, suivant le cas, à l'application de l'impôt des personnes physiques ou de l'impôt des sociétés;

4° les dispositions de l'article 24, paragraphe 5, s'appliqueront aux revenus de toute période imposable prenant fin à partir du 31 décembre 1962.

§ 4. La Convention entre la Belgique et l'Italie pour éviter les doubles impositions et régler certaines autres questions en matière fiscale, signée à Bruxelles le 11 juillet 1931, prendra fin et cessera de s'appliquer à tout impôt belge ou italien afférent à une période pour laquelle la présente Convention produit ses effets à l'égard de cet impôt, conformément aux paragraphes 2 et 3 du présent article.

Article 30

Dénonciation

La présente Convention restera indéfiniment en vigueur; mais chaque Etat contractant pourra, jusqu'au 30 juin inclus de toute année civile à partir de la cinquième année à dater de celle de sa ratification, la dénoncer, par écrit et par la voie diplomatique, à l'autre Etat contractant. En cas de dénonciation avant le 1er juillet d'une telle année, la Convention s'appliquera pour la dernière fois :

a) aux impôts dus à la source sur les revenus attribués ou mis en paiement au plus tard le 31 décembre de l'année de dénonciation;

b) aux autres impôts établis sur des revenus de périodes imposables prenant fin au plus tard le 31 décembre de la même année.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires des deux Etats ont signé la présente Convention et y ont apposé leurs sceaux.

Fait à Bruxelles, le 19 octobre 1970, en double exemplaire, en langue française, en langue néerlandaise et en langue italienne, les trois textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :

P. Harmel.

Pour la République italienne :

A. M. Mazio.

§ 3. De bepalingen van de Overeenkomst beletten een overeenkomstsluitende Staat niet van vennootschappen die verblijfhouders van die Staat zijn, overeenkomstig zijn wetgeving belastingen te heffen in geval van inkoop van eigen aandelen of delen of naar aanleiding van de verdeling van het maatschappelijk vermogen van die vennootschappen.

§ 4. De Ministers van Financiën van de overeenkomstsluitende Staten of hun daartoe bevoegde lasthebbers stellen zich rechtstreeks met elkander in verbinding voor de toepassing van de Overeenkomst.

Artikel 29

Inwerkingtreding

§ 1. Deze Overeenkomst zal worden bekrachtigd en de bekrachtigingsoorkonden zullen zo spoedig mogelijk te Rome worden uitgewisseld.

§ 2. Deze Overeenkomst zal in werking treden op de vijftiende dag die volgt op de dag van de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden en zij zal van toepassing zijn :

a) op de bij de bron verschuldigde belastingen met betrekking tot inkomsten die zijn toegekend of betaalbaar gesteld van 1 januari 1967 af;

b) op de andere belastingen geheven naar inkomsten van belastbare tijdperken eindigend van 1 januari 1967 af.

§ 3. Met betrekking tot België zullen evenwel :

1° de bepalingen van de artikelen 10 en 11 van toepassing zijn op met ingang van 1 januari 1963 toegekende inkomsten;

2° de bepalingen van artikel 23, paragraaf 1, van toepassing zijn op inkomsten van belastbare tijdperken eindigend van 31 december 1963 af;

3° de bepalingen van artikel 23, paragrafen 3 en 5, van toepassing zijn op de inkomsten van elk belastbaar tijdperk dat, naar het geval, aanleiding geeft tot toepassing van de personenbelasting of de vennootschapsbelasting;

4° de bepalingen van artikel 24, paragraaf 5, van toepassing zijn op de inkomsten van elk belastbaar tijdperk eindigend van 31 december 1962 af.

§ 4. De tussen België en Italië op 11 juli 1931 te Brussel ondertekende overeenkomst met het doel dubbele belasting te vermijden en zekere andere fiscale aangelegenheden te regelen, zal een einde nemen en niet meer van toepassing zijn op elke Belgische of Italiaanse belasting met betrekking tot een tijdperk waarvoor deze Overeenkomst ter aanzien van die belasting uitwerking heeft volgens paragrafen 2 en 3 van dit artikel.

Artikel 30

Opzegging

Deze Overeenkomst zal voor onbepaalde tijd in werking blijven, maar elke overeenkomstsluitende Staat kan tot en met de 30e juni van elk kalenderjaar met ingang van het vijfde jaar vanaf het jaar van de bekrachtiging, aan de andere overeenkomstsluitende Staat langs diplomatieke weg een schriftelijke opzegging doen toekomen. In geval van opzegging vóór 1 juli van zodanig jaar, zal de Overeenkomst voor de laatste maal van toepassing zijn :

a) op de bij de bron verschuldigde belastingen met betrekking tot inkomsten die zijn toegekend of betaaldbaar gesteld tot de 31e december van het jaar van opzegging;

b) op de andere belastingen geheven naar inkomsten van belastbare tijdperken die uiterlijk op de 31e december van hetzelfde jaar eindigen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden van beide Staten deze Overeenkomst hebben ondertekend en daaraan hun zegel hebben gehecht.

Gedaan te Brussel op 19 oktober 1970, in tweevoud, in de Nederlandse, de Franse en de Italiaanse taal, zijnde de drie teksten gezamenlijk authentiek.

Voor het Koninkrijk België :

P. Harmel.

Voor de Italiaanse Republiek :

A. M. Mazio.

PROTOCOLE FINAL

Au moment de procéder à la signature de la Convention tendant à éviter les doubles impositions et à régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu, conclue ce jour entre l'Italie et la Belgique, les Plénipotentiaires soussignés sont convenus des dispositions suivantes qui forment partie intégrante de cette Convention.

1. En ce qui concerne les dividendes attribués avant le 1er janvier 1967 par une société résidente de la Belgique, l'article 10, paragraphe 2, n'empêche pas la Belgique de percevoir le précompte mobilier au taux de 15 p.c. sur le montant imposable des dividendes déterminé conformément à la législation belge.

2. La disposition de l'article 23, paragraphe 5, n'empêche pas la Belgique de prélever, sur les dividendes visés à cette disposition, le précompte mobilier exigible suivant sa législation; mais, pour les dividendes recueillis à partir du 1er janvier 1967, le taux de ce précompte ne peut être supérieur à celui qui est prévu par la législation belge en vigueur à la date de signature de la Convention.

3. Les dispositions de l'article 23, paragraphe 5, de la Convention et du point 2 du présent Protocole sont conçues compte tenu des législations en vigueur dans les deux Etats contractants.

Dans l'éventualité où, postérieurement à la signature de la Convention, des modifications importantes affectant le régime de taxation des dividendes d'origine nationale ou étrangère seraient apportées à la législation de l'un ou de l'autre Etat contractant, les dispositions précitées seront appliquées dans l'esprit de la Convention et en vue de parvenir à une juste réciprocité, suivant des modalités à fixer de commun accord par les autorités compétentes des Etats contractants.

4. L'article 24, paragraphe 5, n'empêche pas la Belgique d'imposer le total des bénéfices imputables à l'établissement stable dont dispose dans cet Etat une société ou un groupement de personnes, résident de l'Italie, au taux maximal applicable à l'ensemble ou à une fraction des bénéfices des sociétés résidentes de la Belgique.

Toutefois, aussi longtemps que les bénéfices distribués des sociétés résidentes de la Belgique sont imposables à un taux inférieur, ce taux s'appliquera à la fraction des bénéfices de l'établissement stable belge de la société ou du groupement de personnes, résident de l'Italie, qui correspond au rapport entre le bénéfice distribué par cette société ou ce groupement de personnes et son bénéfice total.

5. Par application de l'article 24, paragraphes 5 et 6, aussi longtemps que les bénéfices des sociétés et groupements de personnes, résidents de l'Italie, qui possèdent un établissement stable en Belgique, sont soumis dans ce dernier Etat à une imposition dont la charge ne dépasse pas celle qui s'applique à l'ensemble ou à une fraction des bénéfices des sociétés résidentes de la Belgique et que ces bénéfices ne sont pas imposables en Belgique à raison de leur affectation, l'Italie renonce, en ce qui concerne les sociétés ou groupements de personnes, résidents de la Belgique et possédant un établissement stable en Italie, à percevoir l'impôt complémentaire progressif sur la fraction des bénéfices dudit établissement stable, qui est attribuable à des associés résidents de la Belgique, dans la mesure où cette fraction de bénéfices a été soumise à l'impôt italien sur les sociétés.

6. En ce qui concerne l'Italie et en tant qu'ils visent les réclamations tendant au remboursement ou au dégrèvement des impôts payés ou établis à partir du 1er janvier 1967 sous le régime de la Convention du 11 juillet 1931, les délais de réclamation fixés par le Texte unifié des lois sur les impôts directs du 29 janvier 1958, n° 645, sont prorogés pour une période qui prendra fin une année après l'entrée en vigueur de la présente Convention.

Fait à Bruxelles, le 19 octobre 1970, en double exemplaire, en langue française, en langue néerlandaise et en langue italienne, les trois textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique :

P. Harmel.

Pour la République italienne :

A. M. Mazio.

SLOTPROTOCOL

Bij de ondertekening van de Overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen, heden tussen Italië en België gesloten, zijn de ondergetekende Gevolmachtigden overeengekomen, dat de volgende bepalingen een integrerend deel van die Overeenkomst zullen uitmaken.

1. Met betrekking tot dividenden die vóór 1 januari 1967 zijn toegekend door een vennootschap die verblijfhouder van België is, belet artikel 10, paragraaf 2, België niet de roerende voorheffing te innen tegen het tarief van 15 t.h. op het belastbare bedrag van de dividenden, bepaald overeenkomstig de Belgische wetgeving.

2. De bepaling van artikel 23, paragraaf 5, belet België niet de roerende voorheffing volgens zijn wetgeving te heffen van de in die bepaling bedoelde dividendend; maar met betrekking tot van 1 januari 1967 af verkregen dividendend, mag het tarief van die voorheffing niet hoger zijn dan het tarief bepaald door de Belgische wetgeving die van kracht is op de datum van de ondertekening van de Overeenkomst.

3. De bepalingen van artikel 23, paragraaf 5, van de Overeenkomst en van punt 2 van dit Protocol zijn opgevat volgens de wetgevingen die in de twee overeenkomstsluitende Staten van kracht zijn.

Ingeval de wetgeving van de ene of de andere overeenkomstsluitende Staat na de ondertekening van de Overeenkomst ingrijpende wijzigingen mocht ondergaan met betrekking tot de belastingheffing van dividendend van nationale of vreemde afkomst, zullen de voormelde bepalingen worden toegepast in de geest van de Overeenkomst en met het oog op een juiste wederkerigheid, volgens door de bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten in onderlinge overeenstemming vast te stellen regelen.

4. Artikel 24, paragraaf 5, belet België niet de totale winst die is toe te rekenen aan de vaste inrichting die een vennootschap of een vereniging van personen, verblijfhouder van Italië, in die Staat heeft, te belasten tegen het hoogste tarief dat van toepassing is op het geheel of enig deel van de winst van vennootschappen die verblijfhouder van België zijn.

Zolang evenwel de uitgekeerde winst van vennootschappen, verblijfhouders van België, tegen een lager tarief belastbaar zijn, zal dit tarief worden toegepast op het deel van de winst van de Belgische vaste inrichting van de vennootschap of de vereniging van personen, verblijfhouder van Italië, dat overeenstemt met de verhouding waarin de door deze vennootschap of vereniging van personen uitgekeerde winst staat tot haar totale winst.

5. Bij toepassing van artikel 24, paragrafen 5 en 6, zolang de winst van vennootschappen en verenigingen van personen, verblijfhouders van Italië, die in België een vaste inrichting bezitten, in deze laatste Staat onderworpen zijn aan een belasting die niet drukkender is dan die welke van toepassing is op het geheel of enig deel van de winst van vennootschappen die verblijfhouder van België zijn en zolang die winst in België niet belastbaar is uit hoofde van de eraan gegeven bestemming, ziet Italië ervan af van vennootschappen of verenigingen van personen, verblijfhouders van België, die in Italië een vaste inrichting bezitten, de aanvullende progressieve belasting te heffen over het deel van de winsten van die vaste inrichting, dat toe te schrijven is aan de vennoten die verblijfhouders van België zijn, voor zover dit winstdeel aan de Italiaanse vennootschapsbelasting werd onderworpen.

6. In Italië worden met betrekking tot bezwaren tot het bekomen van teruggave of ontheffing van belastingen die met ingang van 1 januari 1967 onder de regeling van de Overeenkomst van 11 juli 1931 zijn betaald of gevestigd, de bezwaartermijnen bepaald in de Geunificeerde Tekst van de wetten betreffende de directe belastingen van 29 januari 1958, nr. 645, verlengd gedurende een tijdvak dat één jaar na de inwerkingtreding van deze Overeenkomst zal eindigen.

Gedaan te Brussel op 19 oktober 1970, in tweevoud, in de Nederlandse, de Franse en de Italiaanse taal, zijnde de drie teksten gelijkelijk authentiek.

Voor het Koninkrijk België :

P. Harmel.

Voor de Italiaanse Republiek :

A. M. Mazio.

Chambre des Représentants

SESSION 1970-1971.

24 MARS 1971

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention entre la Belgique et l'Italie en vue d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu, et du Protocole final, signés à Bruxelles le 19 octobre 1970.

ERRATA.

Art. 2.

A la huitième ligne, entre les mots « par écrit » et les mots « pour la remise », il y a lieu d'insérer les mots « avant l'expiration du délai fixé ».

Art. 5.

Au 1er alinéa, antépénultième et pénultième ligne, il y a lieu de remplacer les mots « et en cassation » par les mots « et le recours en cassation est ouvert contre les arrêts de la Cour d'appel. ».

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1970-1971.

24 MAART 1971

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aan- gelegenheden inzake belastingen naar het inkomen, en van het Slotprotocol, ondertekend te Brussel op 19 oktober 1970.

ERRATA.

Art. 2.

Op de tiende regel de woorden « uiterlijk binnen » vervangen door de woorden « vóór het verstrijken van ».

Art. 5.

In het eerste lid, op de 13^e regel, de woorden « en voorziening in cassatie » vervangen door de woorden « en de arresten van het Hof van beroep zijn voor voorziening in cassatie vatbaar ».